

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

28 Kč • 1,40 €

24. PROSINCE 2017, 31. PROSINCE 2017

Z obsahu:

**Následovat Krista,
ne se hrnout dopředu
svými vlastními silami**
Homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
s mládeží v katedrále
v Rangúnu, Myanmar
- strana 2 -

Svatý Felix I.
Libor Rösner
- strana 6 -

„A slovo se stalo tělem...“
P. B. Springer ORC
- strana 7 -

Ani oko nevidělo... (8)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 8 -

**Můj příběh cesty
k Pánu Ježíši Kristu**
- strana 11 -

**Jak zachovávat
první soboty?**
fr. Štěpán M. Filip OP
- strana 14 -

Tváře lásky
Jacek Pulikowski
- strana 17 -

Bud'te střízliví!
Małgorzata Sołtyk
- strana 19 -

Sv. Josef Maria Tomasi
Libor Rösner
- strana 21 -

Klanění a velebení Boha
Marie Johnová
- strana 22 -

Antonio Allegri da Correggio (1489-1534): Svatá noc, klanění pastýřů

Následovat Krista, ne se hrnout dopředu svými vlastními silami

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté s mládeží v katedrále v Rangúnu,
Myanmar 30. listopadu 2017

Moje návštěva ve vaší krásné zemi⁽¹⁾ se chýlí ke konci a já bych chtěl spolu s vámi poděkovat Bohu za četné milosti, které jsme v těchto dnech obdrželi. Když hledím na vás, mladé Myanmařany, a na všechny, kdo stojí před katedrálou a sledují nás, rád bych se s vámi podělil o jednu větu z dnešního prvního čtení, jež ve mně rezonuje. Svatý Pavel ji převzal od proroka Izaiáše do svého listu adresovaného mladé křesťanské komunitě v Římě. Poslechněme si ji znovu: „Jak milý je příchod těch, kdo zvěstují dobré věci!“ (srov. Řím 10,15; Iz 52,7)

Drazí mladí Myanmařané! Po vyslechnutí vašich slov a vašich zpěvů bych rád zmíněnou větu aplikoval na vás. Ano, váš příchod je milý a je krásné a povzbuzující vidět vás, protože zvěstujete dobré věci, dobrou zvěst svého mládí, své víry a svého nadšení. Vy určitě *jste* dobrá zvěst, protože jste konkrétním znamením víry církve v Ježíše Krista, který nám přináší radost a naději, jež nebudou mít nikdy konce.

Někteří si kladou otázku, jak je možné mluvit o dobrých zprávách, když je okolo nás tolik utrpení. Kde jsou dobré zvěs-

ti mezi tolikerou nespravedlností, chudobou a bídou, které vrhají stín na nás a na náš svět? Chtěl bych, aby odtud vyšlo velice jasné poselství. Chtěl bych, aby lidé věděli, že vy, mladí muži a ženy Myanmaru, nemáte strach věřit v dobrou zvěst Božího milosrdenství, protože má jméno a tvář: Ježíš Kristus. Jakožto poslové této dobré zvěsti jste hotovi nést slova naděje církvi, své zemi a světu. Jste připraveni nést dobrou zvěst bratřím a sestřám, kteří trpí a potřebují vaše modlitby a vaši solidaritu, ale také vaše zaujetí pro lidská práva, pro spravedlnost a pro růst toho, čím obdarovává Ježíš: lásky a pokoje.

Chtěl bych vám však předložit také jednu výzvu. Naslouchali jste pozorně prvnímu čtení? Svatý Pavel tam opakuje třikrát slůvko „bez“. Je to nepatrné slovo, které nás vybízí k zamyšlení nad naším místem v Božím plánu. Pavel je totiž používá ve třech otázkách, které bych rád položil každému z vás osobně. První zní: „Jak v Něho mohou uvěřit bez toho, že o Něm slyšeli?“ Druhá: „Jak o Něm mohou uslyšet bez hlasatele, který by Ho hlásal?“ A třetí: „Jak mohou hlásat bez toho, že byli poslání?“ (srov. Řím 10,14–15)

Rád bych, abyste se nad těmito třemi otázkami hluboce zamysleli. Nemějte však strach! Jako dobrotivý otec (možná by bylo lépe říci dědeček!) nechci, abyste na tyto otázky odpovídali sami. Dovolte mi, abych vám nabídl pár myšlenek, které vás mohou provázet na cestě víry a pomáhat vám rozeznávat, co po vás Pán žádá.

První otázka sv. Pavla zní: „Jak v Něho mohou uvěřit bez toho, že o Něm slyšeli?“ Náš svět je plný hluku a roztěkanosti, jež mohou udusit Boží hlas. Aby druzí mohli o Bohu uslyšet a uvěřit v Něho, potřebují Ho nalézt v lidech, kteří jsou autentičtí a kteří umějí naslouchat. Takovými zajisté chcete být. Pouze Pán vám pomůže, abyste byli tak ryzí. Rozmlouvejte s Ním proto v modlitbě. Učte se naslouchat jeho hlasu, mluve k Němu pokojně, z hloubi svého srdce.

Mluve však také ke svatým, našim nebeským přátelům, kteří nás mohou inspirovat. Jako svatý Ondřej, jehož svátek připadá na dnešek. Byl obyčejným rybářem, a stal se velkým mučedníkem, svědkem Ježíšovy lásky. Nežli se však stal mučedníkem, dopouštěl se chyb a musel se učit trpělivostí, aby se postupně stal pravým Kristovým učedníkem. Také vy nemějte strach učit se ze svých chyb! Kež vás svatí vedou k Ježíši a učí vás, jak svěťovat svůj život do jeho rukou! Víte, že Ježíš je plný milosrdenství. Sdílejte s Ním vše, co nosíte ve svém srdci: obavy a starosti, sny i naděje. Pěstujte vnitřní život tak, jako byste se starali o zahradu či pole. Vyžaduje to čas a trpělivost. Avšak jako pěstitel umí čekat na sklizeň, tak vás Pán, pokud se naučíte trpělivosti, obdaruje hojností plodů, o které se budete moci dělit s ostatními.

Druhá Pavlova otázka zní: „Jak o Něm mohou uslyšet bez hlasatele, který by Ho hlásal?“ Toto je velký úkol, který je svěřen zvláště vám mladým: být „učedníky-misionáři“, posly Ježíšovy dobré zvěsti zejména mezi vašimi vrstevníky a přáteli. Nebojte se vyvolat rozruch, klást otázky, které vedou

Papež František na své apoštolské cestě do Myanmaru a Bangladěše

lidi k zamyšlení! A nemějte strach, pokud pocítíte, že je vás málo a jste jen roztroušeni tu a tam. Evangelium roste vždycky z drobných kořínků. Dejte se slyšet! Rád bych vás požádal, abyste křičeli, ale ne hlasem. Chtěl bych, abyste křičeli životem, srdcem, a byli tak znamením naděje pro ty, kdo klesají na duchu, rukou podanou těm, kdo jsou nemocní, přívětivým úsměvem vůči tomu, kdo je cizí, a pečující oporou pro toho, kdo je osamocen.

Poslední Pavlova otázka zní: „Jak mohou hlásat, jestliže nebyli posláni?“ Na konci mše budeme všichni posláni chopit se darů, které jsme obdrželi, a podělit se o ně s ostatními. Mohlo by to trochu odrazovat, poněvadž nikdy nevíme, kam nás Ježíš pošle. On nás však nikdy nepošle, aniž by kráčet po našem boku, a je

vždycky trochu napřed, aby nás vedl na nová a velkolepá místa svého království.

Jak Pán posílá svatého Ondřeje a jeho bratra Šimona Petra v dnešním evangeliu? „Pojďte za mnou,“ říká jim. (srov. Mt 4,19) To je význam toho, co znamená být posláni: následovat Krista, ne se hrnout dopředu svými vlastními silami! Pán pošle některé z vás, abyste Ho následovali jako kněží a stali se tak „rybáři lidí“. Jiné povolá, aby žili zasvěceným životem. A další povolá k manželskému životu, aby se stali milujícími otci a matkami. Ať už bude vaše povolání jakékoli, buďte odvážní, buďte velkorysí a především buďte radostní!

Tady v této krásné katedrále zasvěcené Neposkvrněnému Početí vás vybízím, abyste hleděli k Marii. Když přitakala andělovi poselství, byla mladá jako vy. Měla

však odvalu svěřit se dobré zvěsti, kterou uslyšela, a vyjádřit ji životem věrné oddanosti svému povolání, naprostým sebedarováním a úplnou odevzdaností do laskavé Boží péče. Jako Maria můžete být všichni mírní, ale odvážní při hlásání Ježíše a jeho lásky druhým!

Drazí mladí, s velkou sympatií svěřuji vás a vaše rodiny její mateřské přimluvě. A prosím vás, pamatujte na mne ve svých modlitbách. Bůh žehnej Myanmaru!

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jde o papežovu spojenou návštěvu Myanmaru, dříve známého jako Barma (27.-30. 11. 2017) a Bangladěše (30. 11.-2. 12. 2017). [pozn. red.]

Slyšet, hlásat, být poslán... S odkazem na tři otázky sv. Pavla v jeho listě Římanům můžeme ve stručnosti pojmut poselství nejen tohoto vánočního dvojčísla Světla, ale také svátků Narození Ježíše Krista. Abychom se dobrali smyslu onoho poselství, je dobré podívat se na vše od konce.

Být poslán... Posláni jsme všichni, kdo jsme byli pokřtěni. Jsme posláni k tomu, abychom vydávali svědectví o své víře v Trojjediného Boha, který sestoupil v osobě svého Syna Ježíše Krista na tuto zem v lidském těle, aby nám přinesl slíbenou záchranu. Tato víra je spojena s Ježíšovým misijním příkazem, jak o něm čteme v závěru Matoušova evangelia: „Jděte tedy; učinite ze všech národů učedníky...“ (28,19) O poslání tedy nelze pochybovat a ani není možné se mu vyhnout. Přece splnit Ježíšovu vůli je to, o co celý svůj křesťanský život usilujeme.

Hlásat... Čili být skutečným hlasatelem. Tak jako se jimi nepochybně stali betlémské pastýři, kterým anděl jako prvním zvěstoval radostnou zvěst o příchodu Spasitele na tento svět. Tak jako Ježíšovi učedníci, když pochopili vše, co jim Ježíš tři roky vysvětloval a čemu je vyučoval, a přestali se po přijetí Ducha Svatého bát. Tak jako nezměřitelné množství těch, kdo po další dva tisíce let dosvědčovali svým životem – skutky, slovem či tichou modlitbou –, že Ježíš je sku-

Editorial

tečným Mesiášem, zachraňujícím duše všech lidí, které jsou ochotny přijmout jeho láskyplnou nabídku spásy. Nabízí se jednoduchá otázka: Jsem já hlasatelem podle jejich vzoru? Nebo se schovávám, abych nebyl moc vidět a případně neutrpěl porážku, až mě budou pro moji víru napadat? Nebo se snad bojím, že má víra je tak slabá, že by neobstála a mohl bych o ni přijít? Anebo mám jen pocit, že stejně je už vše ztraceno a nemá smysl se nějakým hlásáním, svědectvím trápit? Podíváme-li se do Betléma, kde se právě narodilo Božské Dítě, těžko mohou podobné myšlenky obstát. Pastýři či mudrci se nebáli toho, že by je někdo haněl za jejich víru, již nabyli přímým patřením na vtělené Boží Slovo v betlémské stáji. Právem se mohli domnívat, že je budou ostatní pokládat za bláznů, za snilky, či snad dokonce za podvratitele světské moci. Když už tedy jsme byli posláni, staňme se i hlasateli, vždyť Ježíš je s námi, jak slíbil při svém misijním příkazu: „Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,20) O Vánocích budeme mít k hlásání jistě příležitosti dost.

Slyšet... Konvertité to znají dobře: nejprve o Bohu slyšeli od někoho jiného,

anebo byli osloveni Bohem uvnitř svého nitra. Je to však důležité i pro každého pokřtěného člověka. Je nezbytně nutné, abychom Božimu slovu a hlasu naslouchali stále – pro posílení naší víry a pro splnění poslání, které s námi Bůh zde na zemi zamýšlí. K tomu je třeba otevřené srdce a modlitba, pokora a ztišení. A zase po vzoru pastýřů a mudrců – kdyby oni neměli dost pokory a zatvrdili svá srdce a zraky před Boží zvěstí, nestali by se hlasateli Božího zjevení. Bůh by se poohlédl po někom jiném. A to by znamenalo nenaplnit své životní poslání. A my přece usilujeme o pravý opak...

Milí čtenáři Světla, děkujeme milujícímu Trojjedinému Bohu a naší věrné Průvodkyni, Panně Marii, za další rok, kterým jsme spolu s Vámi mohli projít, rok fatimský. Děkujeme Vám za všechnu duchovní i materiální podporu, za všechny živé i zemřelé dárce je sloužena každý týden mše svatá. A přejeme nám všem, abychom radost z příchodu Spasitele na tento svět v Betlémě proměnili v radost věčnou, a to skrze své skutky, slova i myšlenky. A abychom byli hlasateli této radostné zvěsti pro své blízké, přátele, lidi, se kterými se v následujícím roce setkáme, ba i pro své nepřátele – jak to po nás chce Ježíš. Kéž nám Hospodin žehná a Matka Boží ať nás vede a ochraňuje!

Daniel Dehner

S pokornou vděčností vstup do dnešní neděle, která je posledním stupněm před bránou Božího Hodu. Pros Duchu Svatého, aby ti pomohl sklonit se na tomto posledním zastavení s ještě větší úctou před nevýstižnou velkodušností tvého Pána a Stvořitele. Jen On tě může utvrdit, abys žil podle evangelia, podle kázání o Ježíši Kristu. Chce ti dnes představit svou Nevěstu církve a na ní cestu, která spojuje nebe se zemí a Boha s člověkem. Stane se tak při návštěvě dvou velice rozdílných příbytků: vznešeného královského paláce a chudého domku v Nazaretě.

O čem přemítá David na vrcholu své panovnické slávy? Teprve nyní se rozpomíná ve svém královském sídle, že by i Hospodin měl vystavět dům z cedrů⁽¹⁾. Jak se mu dostalo odpovědi? *Ty mi chceš postavit dům?* Může snad i ten nejmocnější z lidí překvapit Boha svou velkodušností? Čím bude stánek zbudovaný lidskýma rukama pro svatost a velebnost nejvyššího Pána? A přece Panovník Hospodin neodmítá nabídku svého služebníka, kterého vzal z pastvin od ovcí, aby byl vládcem izraelského lidu. Davidova velkodušnost nebude zapomenuta. Pán osvědčuje svou věrnost až do tisíců pokolení,⁽²⁾ protože od počátku ho vede jedno velké přání: touha být s námi. Tuto touhu vtělil i do jména toho, který má přijít, až nastane plnost času, neboť to bude Emanuel – Bůh s námi⁽³⁾.

A to je důvod, proč tě svatá čtení odvádějí z královských komnat do nejchudšího domku v zapomenutém Nazaretě. Co tu potkáš? Uprostřed chudoby prostou a tichou Pannu, která nemá nic, a přece nabízí svému Pánu mnohem více než její královský předek: v nejčistším zasvěcení mu odevzdala sebe. Toho, že může beze zbytku patřit svému Bohu, si váží více než nejvyšší cti, o jaké tajně sní všechny izraelské ženy: být matkou slíbeného Mesiáše. Hledáš-li u ní známky královského rodu, musíš počkat, až přijde Hospodinův posel, který vidí více, než vidíš ty. Její královskou hodnost poznáš už z jeho pozdravení: *Bud' zdráva, plná milosti!* Znáš větší důstojnost a větší poklad?

Její úplné sebeodevzdání je tak bezvýhradné a ryzí, že když uslyší andělova slova, je z tak uctivého pozdravení dočista zmatena, protože nechápe, čím si je zasloužila. Právě proto je tím nejdůstojněj-

Královská cesta

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Moc Nejvyššího tě zastíní.

ším stánkem, ve kterém našel Nejvyšší zalíbení: *Neboj se, Maria, nalezla jsi milost u Boha.* Král David nabízel slavný a vznešený dům, a Hospodin jej nechtěl. Myslel na jiný způsob, jak přebývat mezi lidmi. Jak obdivuhodně plní svůj pradávňý záměr! V Marii z Nazareta si našel svůj příbytek i svou cestu k člověku. Ale sám Bůh nejdříve uctivě žádá o svolení, aby jako Snoubenec a Syn mohl vstoupit do posvátného chrámu, který si v čisté Paně připravil. Jednou darované panenství při tom nebude porušeno, nýbrž naopak zázračně povzneseno a posvěceno nejvznešenějším božským mateřstvím, za které jí budou *žehnat všechna pokolení*⁽⁴⁾. Dobře si zapamatuj, co anděl nyní zdůrazňuje: *U Boha není nic nemožné.* V čistotě a pokoře, s jakou se mu Maria odevzdává, našel Bůh tak veliké zalíbení, že jí nabízí, aby mu ve svém panenském bytí připravila ještě větší dar: božské a lidské tělo jednorozeného Syna, o kterém kdysi řekl Davidovi: *Já mu budu otcem a on mi bude synem.* Nová Eva, čistá a neporušená Panna, přijímá do svého života Život, aby byla Matkou všech živých. Syn Boha Otce jako Syn Marii a Syn člověka *zasedne na trůn svého otce Davida a jeho království nebude konce.*

Sám Bůh svým příchodem k Marii potvrzuje, že tato nová Eva ukázala a otevřela svou tichou poslušností královskou cestu ke svatosti. Je to cesta nejvznešenější, nejkratší, a přece tak skrytá. Nevede k sebezdokonalení vlastním úporným úsilím, ale skrze bezvýhradné a naprosté sebeodevzdání bez okliky přímo k Bohu. Odevzdat Bohu všechno, i svou svobodu a vůli, znamená dát Nejvyššímu volnou ruku: On sám pak může v tobě připravit tvou budoucnost podle svého podivuhodného plánu, který překračuje všechno lidské pomyšlení, protože se v něm zračí jeho božská moudrost, dobrota i absolutní moc. Více než jen patřit k těm, kteří nesou jeho jméno, znamená zcela patřit jemu. V tom je tvé pravé obrácení, že se sám

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových plátén.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti nejvyšší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlel. Nebude se již děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce.

Dokončení na str. 9

sobě ztrácíš z dohledu, aby ses soustředil jen na toho, který se pro tebe stal vším.

Pros nazaretskou Pannu, aby tě vychovávala k odvážné ochotě tak jako ona vzdát se sebe a zcela se odevzdat Bohu. Můžeš to uskutečnit v každém stavu a za všech okolností, když mu především velkodušně zasvětiš svou vůli. On na to čeká v tiché skromnosti jako tehdy v Nazaretě, aby ti pak tváří v tvář předal sebe i své dary jako pečeť a záruku své věrnosti a lásky. Dovol mu, aby byl tvůj Emanuel. Odmění tvou velkodušnou pohostinnost a zužitkuje ji tím, že budeš jeho poslem a prostředníkem darů, na něž čekají ti, kteří dosud *žijí v temnotě a ve stínu smrti, aby je uvedl na cestu pokoje*⁽⁵⁾.

Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné časy.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2 Sam 7,7; ⁽²⁾ Dt 7,9;

⁽³⁾ Iz 7,14; Mt 1,23; ⁽⁴⁾ Lk 1,48; ⁽⁵⁾ Lk 1,79

Nespokoj se s úryvkem, který slyšíš v dnešním 1. čtení. Třetí kapitola knihy Sirachovcovy stojí opravdu za zamyšlení. Slyšíš v ní jasný ohlas 4. přikázání Desatera, které Mojžíš předal Božím lidu již o tisíc let dříve. Úctou k rodičům podmiňuje Bůh všechno dobré, co chce udělit člověku jako projev své nejdobrotivější přízně, a má k tomu zajisté nejvážnější důvody.

Důvod, proč *Pán chce, aby otec byl ctěn od dětí*, spočívá v tom, že instituce rodiny nemá svůj základ zde na zemi, nýbrž v samotném Bohu. To, co má rodina zobrazovat svým společným životem, je sám Trojjediný ve svých vztazích. Bůh tak právě do obrazu rodiny promítl sám sebe. Teprve ve společenství rodiny se vytváří ono prostředí, ve kterém lidské vztahy mohou zobrazovat vnitřní Boží život, v němž Otec od věčnosti plodí svého Syna a oba se v nekonečné vzájemné úctě milují nevýslovnou láskou Ducha Svatého.

Je to proto, že Bůh si přeje, aby se v rodině zrcadlil i jeho otcovský vztah k člověku. Přivedl tě k bytí z nicoty a bezmocnosti, aby tě živilo vědomí jeho nezasloužené a všechno přesahující lásky, abys tak vstoupil do stavu, že i ty ho miluješ a ctíš.

Máš tedy být Božím obrazem nejen svou duchovou podstatou jako rozumná a svobodná bytost, ale také svým jednáním a svými vztahy. Je to předznamenání, které staví instituci rodiny do nadpřirozené roviny, aby se lidským vztahům vtiskla stopa božské vznešenosti. Kdo v rodině přikazuje, musí tak činit s velkou úctou k těm, které Bůh Otec svěřuje jeho spolustvořitelé péči. Kdo jsou povoláni, aby poslouchali, musí tak činit z velké úcty k těm, které si nebeský Otec vyvolil za své spolutvůrce a zástupce. Neúcta k rodičům představuje odmítnutí Božího záměru, a je tedy urážkou a zneuctěním samotného Boha a hanobením jeho obrazu: *Kdo opouští otce, jako by se rouhal Bohu, kdo hněvá matku, bude proklet od Hospodina.*⁽¹⁾

Také ze slov svatého Pavla poznáváš, jak je pro nás závazné, abychom v tomto směru byli Božím obrazem: *Vyvolil si nás, jsme mu zasvěceni a miluje nás. Miluje nás navzdory naší lidské nedokonalosti a jako první projevuje vůči nám ustavičně neskonale dobrotu, pokoru, mírnost*

Chvála podřízenosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku

Z Egypta jsem povolal svého syna.

a trpělivost. Odpustil nám, proto i my máme odpouštět. Necítíš snad, o jaké krásné rodinné duchovní pohodě zde Pavel mluví? Využij dnešní sváteční příležitosti a shromáždí všechny své drahé kolem kříže u jednoho stolu. Zadívejte se do očí jeden druhému a obnovte v sobě dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost, podejte si ruce, dokud ve vašem srdci nezavládne pokoj. Zdá se vám to obtížné, nebo dokonce nemožné? Je třeba se vrátit od rozdělujících zbytečností, rozptýlení a maření času ke sjednocující Kristově nauce. Je ona opravdu ve vašem středu ve své plné síle? Mluví a děje se u vás všechno ve jménu Pána Ježíše Krista?

Pán dobře ví, že pro člověka zraněného pýchou je největší překážkou vzájemné úcty a lásky neochota k podřízenosti. Není i pro tebe podřízenost něco, čemu se snažíš vyhýbat? Pán ti vychází vstříc tím, že sám na sobě uskutečnil největší zázrak podřízenosti. Jde tak daleko, že se stává úplně bezmocným a dokonale závislým na péči svých tvorů. Sám spoléhá na to, co pro člověka vložil do člověka: schopnost a ochotu k laskavé a pečlivé rodičovské starostlivosti. Jak vidíš ze situace, kterou líčí dnešní úryvek evangelia, nijak to svým rodičům ani sobě neulehčil. Doprovázej je při jejich náhlém nočním útěku. Sleduj členy této nejsvětější Rodiny, jak se chystají a vydávají na cestu. Kdo z nich se vyhýbá podřízenosti? Syn Boží se podřizuje až neuvěřitelně jako první. Podřízená je i jeho vyvolená Matka, první mezi všemi lidmi, která je po Bohu ta nejpřednější – poslouchá pokorně tesaře z Nazareta. A ani Josef, hlava rodiny, není samovládcem. I on žije ve vztahu naprosté podřízenosti. Je si vědom, že pouze zastupuje skutečného Otce, a poslouchá bez odmluvy a postesknutí pokyny, ačkoliv vůbec nejsou pohodlné ani příjemné.

Všechna opravdová autorita zde na zemi je autorita zástupná. Čím více ji máš uplatňovat, tím větší potřebuješ podřízenost vůči tomu, koho zastupuješ. Máš jen

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,1-6; 21,1-3

Hospodin se obrátil na Abráma ve vidění těmito slovy: „Neboj se, Abráme, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer.“ Abrám pokračoval: „Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu.“ Tu mu Hospodin řekl: „Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sáru, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

2. čtení – Žid 11,8.11-12.17-19

(Bratři!) Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj

Dokončení na str. 10

propůjčený podíl na autoritě Nejvyššího, kterému proto musíš naslouchat více než kdokoliv jiný. Od Josefa se však také uč pokorné a uctivé službě těm, o které sám Bůh pečuje tím, že je svěřuje do tvé péče. Můžeš-li žít v podřízenosti, děkuj Bohu, že v tom můžeš jít v jeho stopách. Tvoje úloha je lehčí než toho, kdo tě vede. On musí dbát, aby nepřeslechl Boží hlas, a nese odpovědnost za sebe i za tebe. Neztěžuj mu jeho úlohu a projevuj mu úctu a vděčnost, že se tě z Božího pověření ujímá. Podřízenost není ponižující poroba ani rezignace na vlastní osobnost. Je to postavení, které svým životem posvětil sám Bůh.

Bože, ve Svaté rodině jsi nám dal zářivý příklad. Dej, ať ji následujeme v ctnostech všedních dnů.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Sir 3,16; ⁽²⁾ vstupní modlitba

Svatý Felix I.

Jestliže období sedisvakance mezi předchozími papeži sv. Sixtem II. a sv. Dionýsiem trvalo déle než 11 měsíců, tak nový Petrův nástupce, sv. Felix, byl nastolen již 10 dní po smrti Dionýsiově. Stalo se tak 5. ledna 269.

Kromě informace, že byl synem váženého římského občana Konstantina, o něm nic bližšího nevíme – ani to, kdy se narodil, zda měl nějaké sourozence, jak probíhala jeho cesta ke kněžství a pak na biskupský stolec. Rovněž z jeho pontifikátu, který spadá do let 269–274, máme víceméně jen kusé zprávy, ale i z nich lze vyvodit, jakou byl osobností – neohroženou, pevnou, věrnou pravé nauce církve svaté.

Hned na úvod svého pontifikátu se musel potýkat s palčivým problémem, který představoval antiochijský biskup Pavel Samosatský. Šlo o klasického kariéristu, jenž patřil ve východní části římského impéria k nejbohatším a nejvlivnějším lidem, o člověka, jemuž se podařilo vetřít se i do přízně Zenobie, královny syrské Palmýry, která odmítla uznat svrchovanost císaře Aureliána a vládla jako vzdorocísařovna.

Pavel Samosatský se pod jejími ochrannými křídly cítil natolik bezpečně, že mravně upadal a začal žít velice rozmařile, ba prostopášně. Dokonce též sympatizoval s heretickou sektou ebionitů a ve velké míře přijal její nauku. Stoupenci tohoto učení popírali Ježíšovo narození z Panny, považovali ho za biologického syna sv. Josefa a nadto popírali i jeho odvěké božství, poněvadž tvrdili, že Ježíš se stal Bohem teprve v průběhu svého pozemského života. Antiochijská synoda toto zvrhlé učení jednoznačně odsoudila a hereticky smýšlejícího biskupa Pavla Samosatského sesadila.

Sv. Felix I. „zdědil“ tuto kauzu po svém předchůdci, sv. Dionýsiovi, jemuž byl původně list antiochijské synody o závěrech jejího zasedání poslán. Byl postaven před hotovou věc, synoda ho navíc žádala, aby napříště adresoval své listy výhradně do rukou nově zvoleného biskupa Domna.

Sv. Felix I. viděl celou záležitost ve shodě s antiochijskou synodou, zachoval se o tom důkaz v podobě listu alexandrijským kněžím, v němž potvrzuje neměnnou nauku o Kristově božství: „*Věříme*

v Pána našeho Ježíše Krista narozeného z Panny Marie, že je věčný Syn Boží a Slovo, nikoli jen člověk uchvácený od Boha. On, dokonalý Bůh, stal se zároveň dokonalým člověkem z panny, svým vtělením.“

Pavel Samosatský, jak bylo řečeno, se v bezpečí Zenobiina dvora cítil natolik neohrožený, že odmítl rozhodnutí antiochijské synody respektovat a umanutě setrval ve svém úřadu, jehož se jedno-duše nehodlal vzdát. Až právě pád jeho ochránkyň roku 272 přinesl pád i jemu samotnému.

Císař Aurelián totiž konečně zdárně vyřešil všechny spory, které ho až dosud vázaly v západní části impéria, a mohl se vypravit na východ, aby zde zjednal pořádek a se vzpurnou vzdorocísařovnou se vypořádal. Ve zmíněném roce 272 se proti sobě postavili na bitevním poli a zkušenný vojevůdce slavil v čele svých legií slavné vítězství.

Místní křesťanský lid poté neváhal a předestřel kauzu Pavel Samosatský vítěznými laury ověncenému císaři Aureliánovi, aby on rozhodl, na čí straně je pravda. V této souvislosti je zapotřebí podotknout, že tento imperátor se vymykal řadě svých předchůdců i následovníků, protože jako

Sv. Felix I.

Sv. Felix I.

jeden z mála neřídil žádné krvavé pronásledování křesťanů, ba naopak jim dokázal popřát sluchu a nepohrdal jimi.

Jeho rozhodnutí více než sáhodlouhé životopisy dosvědčuje, kým asi byl Svätý otec Felix I.: „*Biskupský dům nechť je vydán té straně, která je ve spojení s italskými biskupy, zejména s biskupem římským.*“ „S biskupem římským“, tj. s Římem. Císař Aurelián neargumentoval předchozím Pavlovým spojenectvím se Zenobií, jak by mohl klidně učinit. Výslovně hovořil o římském biskupovi, tj. papeži Felixovi I., který pro něj představoval hlavu církve, ač on sám měl o křesťanství jen mlhavé představy a náboženské spory dvou frakcí mu byly cizí. Tady musela hrát roli Felixova osobnost a úcta, jaké se zcela jistě těšil.

Se sv. Felixem I. se kromě obhajoby učení o Trojici pojí taktéž rozhodnutí, že mše svaté se mohou sloužit toliko nad hroby křesťanských mučedníků. Až dosud totiž byla běžná praxe sloužit Nejsvětější obětí nad hrobem kteréhokoli nebožtíka-vyznavače Krista. To s sebou časem přineslo i různé excesy. Proto tento Petrův nástupce rozhodl, že od nynějška se mohou mše svaté sloužit jen a pouze nad hroby křesťanských mučedníků. V tomto jeho rozhodnutí tkví počátek pozdější zásady sloužit mši svatou výlučně na oltářích, do nichž byly při jejich vysvěcení vloženy ostatky některého světce.

Pětiletý pontifikát tohoto rodilého Římana se uzavřel předposlední den roku 274. *Liber Pontificalis* sice uvádí, že zemřel mučednickou smrtí, nicméně v tomto případě se mýlí. S největší pravděpodobností byl chybně ztotožněn s jiným sv. Felixem – usuzovat tak můžeme i podle toho, že zde byl za datum jeho úmrtí stanoven 30. květen. Papež Felix byl pohřben v katakombách sv. Kalixta. Liturgická památka papeže sv. Felixe I. připadá na den jeho smrti, tj. na 30. prosinec.

„A slovo se stalo tělem...“

Potom, co už bylo na Štědrý večer a o Svaté noci v liturgii čteno evangelium podle Matouše a Lukáše, tedy to „vlastní“, historické vánoční vyprávění – tak, jak ho známe –, bude se číst o Božím hodu vánočním Janovo evangelium o tajemství této Svaté noci.

Jan je tím evangelistou, který nevypráví jenom historické události, ale dívá se i „do zákulisí“, který vyjevuje Boží úmysly. Proto se v umění zobrazuje jako orel, jenž vidí všechno shora, jenž má o všem určitý přehled, který se může dokonce dívat do slunce, aniž by oslepl. Ve východní církvi je proto svatý Jan nazýván jednoduše „Teolog“. Tak je také jeho vánoční zpráva teologickou výpovědí.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. (...) A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,1.14)

Nic se nevypráví o jeslích a stáji, žádné mile zdobné, romantické detaily skromných údajů evangelistů, nýbrž jenom ta skutečnost: Slovo se stalo tělem. Jaké mocné poselství se skrývá v těchto čtyřech slovech: *Slovo se stalo tělem!*

Ježíš Kristus je to Slovo Boží, to Slovo, které nám Bůh zjevil, to Slovo, které nám podává radostnou zvěst. A tato osoba, Syn Boží, kterého Jan nazývá jednoduše „Slovem“, se stala člověkem, stala se tělem. Jan použil úmyslně slovo „tělo“, aby tím vyjádřil všechny rozměry lidské existence. Bůh si nevezal jenom nějaké zdánlivé tělo, ale stal se doopravdy člověkem, až do posledního vlákna svého srdce – a zůstal přitom zcela Bohem! Stal se nám podobným ve všem, kromě hříchu.

A Jan brzy dodává k nepochopitelnému snížení Boha tím, že se stal člověkem, ještě kříž: *„Do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali.“* (Jan 1,11)

Bůh se stal člověkem, aby spasil svět

„Byl člověk hospodář a vysadil vinici; obehnal ji plotem, vyhloubil tam lis a postavil věž; potom ji pronajal vinařům a odcestoval. Když se přiblížil čas plodů, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, dalšího uka-

menovali. Znovu poslal jiné služebníky, ve větším počtu než předtím, a oni s nimi naložili stejně. Nakonec k nim poslal svého syna a řekl si: »Na mého syna budou mít ohled.« Ale když vinaři uviděli syna, v duchu si řekli: »Tohle je dědic: pojďte! Zabijme ho, ať máme jeho dědictví.« A popadli ho, vyhodili z vinice a zabili.“ (Mt 21,33–39)

Apoštol Jan si pravděpodobně vzpomněl na toto podobenství svého Pána, když o několik desetiletí později napsal: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal za něj*

svého jediného Syna.“ (Jan 3,16) A my bychom mohli říci: Tak Bůh miloval svět, že poslal Dítě, aby zachránil svět ... ten svět, který upadl do temnoty hříchu.

Úvodní verš vánoční mše je vzat z knihy Moudrosti (Pisma svatého) a zní následovně: *„Zatímco vše obklopovalo pokojné ticho a noc dospívala do středu své rychlé dráhy, vyrazilo shůry z nebes od královského trůnu tvé všemocné Slovo.“* (Mdr 18,14–15)

Když noc dospěla ke konci... Mohlo by se také říci: Když byla noc nejtemnější..., tedy když svět byl tak ponořen do morální tmy a zániku, že Bůh neponechal svět v jeho bidě, ale sám sestoupil z nebe, stal se člověkem, aby jako člověk hřích světa usmířil svojí smrtí na kříži a viny napravil.

Už jenom historická situace světa byla za časů Ježíšových „temná“. Římský dějepisec Lactantius (3.–4. stol. po Kr.) popisuje ve svém ličení tehdejší svět následovně:

„Římská daňová úředníci se objevovali všude a působili rozruch. Pole byla vyměřována do poslední hroudy, byly sčítány všechny ovocné stromy a keře révy, každý kus dobytka byl sečen a počet lidí byl přesně zazna-

menán. Ve městech byli všichni obyvatelé měst a vesnic sehnáni dohromady, všechna tržiště byla zaplněna rodinami posháněnými jako stádo. Každý se objevil s celým zastupem svých příbuzných a dětí. Všude byly slyšet výkřiky těch, kteří byli vyslýcháni mučením a bitím. Štvali syny proti otcům, ženy proti jejich manželům. Když bylo všechno přezkoušeno, mučili daňové poplatníky, až vypovídali sami proti sobě. A když podleli bolesti, připsali jim i ten zdanitelný majetek, který vůbec neexistoval.“

Pro Marii a Josefa nebyla cesta do Betléma vůbec žádnou příjemnou „vánoční dovolenou“. Vydali se tam na příkaz císaře, aby se hlásili jako povinní plátcí daně. A tehdejší svět nebyl také žádným „neporušeným světem“, jak se nám to popisuje v mnoha vánočních příbězích.

Bůh se nestal člověkem ve zdravém světě, ale stal se člověkem, aby svět uzdravil, „aby ho spasil“.

Bůh chtěl a chce uzdravit svět, zvláště od ran hříchu. Přišel jako Beránek Boží, který snímá hříchy světa.

Bůh se stal člověkem z lásky

Bůh nesesílá své nebeské vojsko a legie andělů, aby svět potrestaly, nebo jej zachránily od otroctví hříchu. On posílá vlastního Syna-Dítě. Bůh ukrývá svoji moc a slávu v podobě Dítěte. Je to láska Boží k nám lidem, která nám září z Dítěte v Betlémě.

Básník Clemens Brentano píše:

„Protože jsme děti Boží, přišel k nám Bůh jako Dítě. Ke mně hříšníkovi poslal Bůh Dítě, abych se nebál trestu, ale svěřil se pokorně do milosrdenství Božího. Bůh poslal Dítě, aby nám ukázal, že je dobrotivým Otcem, a ne trestajícím Soudcem.“

Bůh nám v Dítěti z Betléma zjevuje svoji lásku k nám. Proč? Protože právě láska dítěte je tak bezmocná a ubohá.

Říká se:

Láska je největší moc na zemi. A přece není nic tak bezmocné jako láska, protože lásku není možné si vynutit!

Také Bůh si nemůže ani nechce naši lásku vynucovat. Dělá něco jiného: Ukazuje nám toto Dítě v Betlémě a říká: To je můj milovaný Syn, kterého vám dávám. A ten, kdo přijímá toto Dítě, ten přijímá

také mě. Bůh nám poslal chudé Dítě, aby nám ukázal, jak jsme bohatí, když budeme tímto Dítětem milováni. Nikdo není tak bohatý láskou jako toto Dítě.

Každým rokem se uvolní o Vánocích záplava dopisů a pohlednic, které si posílají lidé navzájem, aby si popřáli dobro. S vánoční poštou začal však určitým způsobem Bůh sám narozením Ježíše Krista. Ježíš je to Slovo, které vyřkl Bůh, On je takříkajíc vánoční dopis Boží nám lidem. Jak se jednou vyjádřil jeden básník, Ježíš je „živý láskyplný dopis Boží poslaný nám lidem“. A na tomto vánočním lístku je napsáno:

Mám tě rád, člověče.

Proto chci být s tebou a u tebe zůstat.

Přicházím do tvé noci, aby se stala Svátou nocí.

Přicházím do temnoty tvého života, abych jej naplnil světlem.

Přicházím do chléva tvých hříchů a tvých selhání.

A náš lístek s odpovědí? Stačí jenom jediné slovo: „Ano.“ Přisvědčení Bohu. Rozhodnutí se pro Boha.

Každý z nás je postaven před rozhodnutí, tak jak to popisuje Jan ve svém evangelii: „Do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali. Ale všem, kdo ho přijali, dal moc, aby se stali dětmi Božími, těm, kdo věří v jeho jméno.“ (Jan 1,11–12)

Odpovězme na vánoční Boží dopis radostným „Ano“ a přijmeme Ježíška, aby nám byla dána milost stát se Božími dětmi: „Spasitel se stal lidským dítětem, abychom se my lidé mohli stát dětmi Božími,“ řekl papež Lev Veliký.

Vánoce nejsou „každoroční připomínkou“, nýbrž jsou každým rokem aktuální. Od Angela Silesia pochází věta: „Kdyby se Kristus narodil tisíckrát, ale ne v tobě, zůstal bys navěky ztracený!“

Nejhlubším smyslem Kristova vtělení je, aby nám lidem zjevil svoji lásku a vykoupil nás ze vši viny, aby nás zachránil a uzdravil ze všech hříchů.

Vyprošuji nám všem, abychom tuto nabídku, tuto podanou ruku Boží v Ježíši, srdečně přijali. Přejí nám a všem, kteří chtějí ve víře prožít Vánoce, abychom z plnosti Ježíšovy přijali hojnost milostí.

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 25-26/2013
přeložil -mp-*

Ani oko nevidělo... (8)

Hlava VIII.

KTERÝCH OMYLŮ SE MUSÍME VAROVAT PŘI ROZJÍMÁNÍ O NEBI

Když je duše zase přioděna tělem, oslaiveným jako tělo Kristovo, požívá kromě štěstí, o kterém jsme uvažovali při blaženém patření, ještě jiných radostí a slastí. Jsou to radosti oslavených smyslů, které zároveň s blaženým patřením jsou s to, aby ukojily každou rozumnou touhu naší lidské přirozenosti. A tak celý člověk – duši i tělem – bude požívat dokonalé blaženosti nebeské. Ale abychom si učinili správnou představu o těchto *případkových* slastech oslavených smyslů, anebo spíše o dokonalé blaženosti nebeské, musíme se varovat některých omylů, jichž se snadno mohou dopustit i velmi dobří lidé, ano i osoby duchovní.

První blud opomíjí nebo zmenšuje blažené patření po vzkříšení a dovoluje naší mysli, aby přecházela od tvora k tvoru a sbírala z každého nejlepšího pozitky, až bychom prakticky lidské štěstí v nebi učinili závislým jen na tvorech. Tak nazírají na blaženost nebeskou protestanti. Ve svých knihách o tomto předmětu hovoří výmluvně, ano učeně o radostech v nebi, když se tam poznávají přátelé a příbuzní, o slastech při družném obcování se svatými a s anděly, o hudbě, která vpravdě uchvacuje, a o podobných věcech. Slovem, tvrdí právě tak jako my, že v nebi se bude člověk radovat ze všech možných pozitků rozumových, mravních i smyslových a že se nebude už ničeho nedostávat k dokonalé blaženosti celé jeho bytosti.

To je protestantský názor o nebi. Je jistě daleko od hrubosti a smyslnosti. Ano, na první pohled by se mohlo zdát, že se neliší od učení katolické církve. Ale při bližším zkoumání se stává rozdíl zřejmým. *Podle protestantského názoru blažené patření je buď naprosto neznámo, anebo, je-*

-li o něm vůbec zmínka, je vysvětlováno tak, jako by se tím skoro nic neměnilo. Aspoň se nezdá, že by něco přidávalo k velké blaženosti z požívání tvorů. Z tohoto hlediska není nebe než přirozenou blažeností, jaké bychom požívali už na tomto světě, kdyby Adam nebyl zhřešil.

Proto se musíme mít na pozoru před každým takovým názorem, který *šťěstí, jež plyne z tvorů, pokládá za hlavní*. Musíme vždy pamatovat, že žádný tvor, ani zde, ani tam, nemůže člověka učinit dokonale blaženým. Proto při rozjímání o nebi nesmíme hlavní štěstí vidět v rozkošné hudbě, v družném obcování se svatými, anebo v požitcích oslavených smyslů, třeba si je představujeme sebejemnější a sebečistší. Toho bludu se musíme velmi pečlivě varovat, nejenom proto, že je nepravdou, ale i proto, že *snižuje blaženost nebeskou, jejíž podstatou je, že budeme na Boha samého patřit, milovat Ho a požívat Ho na věky.*

Druhý blud, jehož se musíme varovat, je domněnka, že veškerá lidská blaženost záleží výhradně a jediné v blaženém patření, takže ani vzkříšení oslaveného těla, ani společnost svatých, ani nebeská hudba, ani jiní tvorové nemohou rozmnožovat blaženost, kterou pociťuje duše, majíc Boha.

Podle tohoto jednostranného názoru na blažené patření je člověk tak zabrán v Boha a tak dokonale šťasten v Něm, že všechno stvoření jako by pro něho nebylo. A kdyby byl jen jediný člověk stvořen nebo jen jediný člověk v nebi, jeho radosti by byly právě takové, jaké jsou, když je obklíčen anděly, svatými a ostatními tvory Božími.

Takové výstřední názory velmi odporují zdravé teologii, i kdyby se jich přidržovaly osoby jinak velmi dokonalé. Tak např. i někteří duchovní vůdcové sv. Terezie z Avily učili, že abychom dosáhli nejdokonalějšího nazírání na tomto světě, musíme prý svého ducha tak povznést nad všeliké stvoření,

UPOZORNĚNÍ:

Další pokračování (94) **Sumy svatého Josefa** od Isidora Isolaného OP uveřejníme ve Světle č. 1/2018. Děkujeme za pochopení.

Redakce

Liturgická čtení - dokončení ze str. 4

že „i samo člověčenství Kristovo by mohlo být překážkou v duchovním pokroku“, jež to brání v dokonalém nazírání. Je ovšem zbytečné připomínat, že svatá Terezie brzy postřehla, že je to velmi nebezpečný blud a že, jak možno vidět v 22. kapitole jejího životopisu, vyjadřuje nejhlubší lítost, že někdy, byť jen na okamžik, měla takové mínění. Tak i tyto osoby, o nichž mluvím, poznají svůj omyl, pohlédnou-li na blaženost nebeskou ze stanoviska zdravé teologie. Nuže, pohleďme, čemu učí teologie o tom, jak *vzkříšení těla rozmnožuje blaženost vyvolených, a o případkové blaženosti, jež plyne člověku z tvorů.*

1. Teologie předně učí, že *vzkříšení není pouhou případkovou slávou, jež může být dána a nemusí, ale že je podstatným prvkem lidské blaženosti.*⁽¹⁾ Duše Abraháмова například, jež je nyní spojena s Bohem v blaženém patření, není vlastně Abrahám celý, nýbrž jen jeho část. Proto dokonale podle své přirozenosti musí být opět oděna svým tělem ze skutečného masa a krve tak, aby Abrahám byl opět živým mužem a aby Bůh mohl být zván v pravém slova smyslu „Bohem živých“. Totéž ovšem platí o každé jiné duši, slunící se nyní ve světle Boží tváře.

Nejsme andělé, ale lidé. Anděl je vyšší bytost a jiného řádu než my. Anděl je duch a i bez těla celý. Ale lidská duše, ačkoliv je též duch, není bez těla úplná, neboť je jenom částí lidské bytosti. A z nebeské blaženosti se nemá radovat duše sama, nýbrž celý člověk. A protože se člověk skládá z duše i z těla, je třeba, aby duše byla oděna tělem, tak aby člověk mohl požívat blaženosti nebeské v celé své bytosti.

2. Teologie dále učí, že *štěstí vyvolených vzkříšením přibývá*, neboť duše spojením s oslaveným tělem je uschopněna přijímat nové slasti. Předně lidská duše, jež je nejen rozumná, ale také citová, přijímá ty ústroje, jimiž se opět uschopňuje požívat své obrazivosti a jiných schopností své vzruchové a vnímavé přirozenosti; to jsou pro ni zdroje velké radosti. Za druhé: Svým spojením s tělem je duše opět uschopněna *zjednávat si radost oslavenými smysly*. Za třetí: Spojením duše s oslaveným tělem se *zdokonalí všechny duševní kony.*⁽²⁾ Lidské tělo, jak je nyní zubožené hříchem, nemůže ovšem stále náležitě podporovat duši v její činnosti; spíše jí v mnohých úkonech překáží. Proto nám

Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. čtení - Řím 16,25-27

Bratři! Bůh vás může utvrdit, (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám to hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale dnes je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium - Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Naza-

ret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu, a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; at se mi stane podle tvého slova.“

A anděl od ní odešel.

Moudrost říká, že „*smrtné tělo obtěžuje duši a zemský stánek stlačuje dolů mysl velmi starostlivou.*“ (Mdr 9,15) Kdyby tudíž oslavená duše byla spojena s takovým tělem, její činnost by asi nebyla dokonalejší, než je v stavu odděleném. Duše však bude spojena s *oslaveným* tělem, jež bude *úplně poddáno duchu*, a proto zdokonalí všechnu jeho rozumovou činnost, všechny mravní náklonnosti a všechny úkony, které podle své přirozenosti může činit.

Ale snad někdo řekne: *Nebude patření na Boha aspoň zmenšeno anebo zatemněno spojením duše s hmotným tělem?* Nikterak. Kdyby patření na božskou Bytost mohlo být zastíněno vzkříšeným tělem, tak podle moudrého názoru Suarezova by vzkříšení bylo spíše trestem než odměnou. Proto má za to, že blažené patření bude mnohem dokonalejší po vzkříšení než před ním. To pochopíme jasněji, když si připomeneme, že blažené patření se skládá ze tří úkonů: poznání, lásky a požívání Boha. Tyto úkony jsou ovšem mnohem dokonalejší po vzkříšení, neboť *lidská duše mnohem dokonaleji pracuje ve spojení s oslaveným tělem*, než když je od něho oddělena. Z toho plyne, že právě *podstatná blaženost svatých se vzkříšením těla*

zvětší a zdokonalí. Nyní pohleďme, čemu učí teologie o slávě případkové.

3. Učí, že *případková sláva je jakési doplnění nadpřirozené blaženosti*; vyvoleným se jí dostává z tvorů. Tak praví i Ježíš Kristus, že „*bude větší radost v nebesích nad jedním hříšníkem pokání činícím*“ (Lk 15,7). Mluví o nové radosti, která plyne vyvoleným z předmětu mimo blažené patření. Některé nebeské radosti tedy zřejmě pocházejí z tvorů, ačkoliv konečně všechny pocházejí od Boha.

Na zemi přijímáme část světla od měsíce; ale je to vlastně světlo sluneční, neboť měsíc nemá vlastní světlo. Měsíc je toliko reflektorem, nástrojem, jímž nám slunce za noci uděluje část svého světla. Tak to bude i v nebi. *Bůh je jediným zdrojem blaženosti a radosti* a žádné stvoření není a nemůže být zdrojem štěstí nezávisle na NĚm. Ale On může používat tvorů, a skutečně jich také používá k tomu, aby *zkrášlil, zdokonalil a doplnil blaženost celého člověka*⁽³⁾.

Ačkoli *případková sláva plyne vyvoleným z tvorů*, je přece původně obsažena v *slávě podstatné* a je zároveň s ní *odměnou*, a to *jednou*, nikoli *dvoji* odměnou. Ani dvoji krása není v nebi. Je jen jedna krása, kte-

rá v sobě zahrnuje krásu podstatnou i případkovou. Činíme ovšem mezi nimi rozdíl, protože *krása podstatná pochází přímo od Boha, kdežto krása případková pochází z tvorů*. Ale proto nemáme ani nejmenší příčiny domnívat se, že tato má menší význam, nebo že se jí má pohrdat. Když uvážíme *potřeby naší přirozenosti, jež v nebi není zničena, nýbrž zdokonalena, je případková sláva k dokonalé a úplně blaženosti dítek Božích a k ukojení všech rozumných tužeb lidské přirozenosti nutná*.

Tak koruna panen, které zpívají píseň, již nemůže nikdo jiný zpívat, a které následují Beránka, kamkoli jde, je toliko případkovou slávou; a přece je tak ceněna, že mnozí obětovali svůj život v nejněžnějších mukách, aby se z ní mohli radovat. A náš družný styk se svatými a čistě radosti vyplývající z něho, shledání

s příbuznými a přáteli v nebi, uchvacující hudba nebeská, požitky oslavených myslů a tisíce jiných radostí jsou případkovou blažeností, kterou Bůh zdokonaluje a doplňuje štěstí celého člověka.

Třetí blud plyne přirozeně z pochybných a jednostranných názorů některých lidí o blaženém patření. Představují si, že patření na Boha tak zaměstná a vyčerpá každou mohutnost člověka, že se prakticky stane nehybným a nečinným jako socha. Většího omylu nemůže být. Je pravda, že spojení s Bohem v blaženém patření je pro vyvolené zdrojem nevýslovné rozkoše a nesmírného štěstí, ale z toho nijak neplyne, že by bránilo volnému užívání *mohutností duševních anebo činnosti oslaveného těla*. Ve skutečnosti je tomu právě naopak, neboť *sláva není přirozenost, nýbrž ji zdokonaluje*.

Jsme činní od přirozenosti. *Činnost ducha i těla je zákonem našeho bytí*; tento zákon nemůže být změněn, aby tím nebyla radikálně změněna nebo zničena celá přirozenost. A ježto *sláva přirozenost není, nýbrž zdokonaluje*, budeme zajisté v nebi mnohem činnější, než můžeme být zde; neboť tam budou všechny naše mohutnosti nevyšší dokonalé. Proto *rozum, povznesený a osvětlený světlem slávy, bude dále přemýšlet a hloubat o pravdě*; neboť to je jeho přirozená činnost. *Vůle, jež je milující mohutností duše, bude na věky činná v lásce*, neboť její přirozenou činností je milovat dobro, krásu a dokonalost. *Paměť bude na věky vzpomínat na mnohé milosti, přijaté od Boha, a tak udržovat živý a hluboký cit vděčnosti za jeho dobrodiní*. *Obrazivost bude dále tvořit nové a uchvacující obrazy krásy. I oko bude dále pozorovat hmotné předměty, neboť to je přirozenou činností tohoto čidla. Ucho bude slyšet půvabné zvuky a celé tělo bude dále vnímat oblažující pocity a činit všechny ostatní úkony jemu přirozené, vyjímaje vše, co náleží k živočišnému životu člověka, neboť takové úkony nelze srovnat s životem a stavem neporušitelnosti*.

Duše Ježíše Krista požívala blaženého patření na Boha, i když byla ještě zde na zemi v jeho smrtelném těle. Bránilo to Kristu Pánu konat něco ještě kromě uvažování o božské Bytosti? Nikterak. Pracoval a kázal, jedl, pil a spal, navštěvoval přátele a činil tisícero jiných věcí, nepozbýváje patření božské přirozenosti.⁽⁴⁾

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 5

pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho (Bůh) zkoušel. Svěho jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Evangelium - Lk 2,22-40

Když nadešel čas očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužrjí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když

rodíče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požeňnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházel z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupění Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Poznámky:

⁽¹⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ, *Sum. cont. Gent. lib. IV, cap. 79.*

⁽²⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ, *Suppl. q. 75, art. 1.*

⁽³⁾ SUAREZ, *De Beat. disput. 11.*

⁽⁴⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ, *Suppl. q. 82, art. 3.*

Můj příběh cesty k Pánu Ježíši Kristu

Dnes, den po mém biřmování a prvním svatém přijímání, jsem se rozhodla, že svůj životní příběh „hodím na papír“ a podělím se s radostí s ostatními o svoji cestu k Pánu Ježíši Kristu.

Narodila jsem se před třiceti lety rodičům, kteří se vlastně vzali kvůli mně. Rozešli se, avšak matka zjistila, že je těhotná, tak šla za mým otcem a ve čtvrtém měsíci těhotenství se vzali. Vztah nefungoval a v mých dvou letech se rozvedli. Matka po nějaké době chodila chvíli s partnerem, který byl věřící. Ve třech a půl letech jsem byla pokřtěna a párkrát jsme šli na mši svatou do kostela. Pamatuji si na křest, matně i na mše, a ráda na ně vzpomínám, když jsem si mohla jít pro požehnání.

Pak je velká pauza. Zhruba v devíti letech jsme jela se spolužákem a jeho bratrem na tábor nedaleko Adršpašských skal. Byl to tábor křesťanský a byla jsem tam poslána proto, že rodiče spolužáka a moje matka se přátelili, tábor zařizovali, a tak jedu také. Poprvé se zde setkávám s vírou v Pána. V srdci mě to mile zasahuje a zanechává jisté stopy.

Další rok, kdy se mi daří mít hezké vysvědčení, dostávám za odměnu ještě jeden tábor, krom toho, který se koná v srpnu. Tento je sehnán na poslední chvíli, je jedním z posledních volných a koná se v době mých narozenin. Je mi líto, že svoje desáté narozeniny trávím na táboře a ne doma. Je to tábor v Orlických horách, kde každý den máme mši svatou a jednou jedeme i do nedalekého kostela. Obrovským způsobem na mě společenství i Bůh působí. Ten, kdo má v průběhu tábora narozeniny, dostává malé, kapesní evangelium. To ve mně vzbudí jiskru naděje, že bych i já mohla dostat evangelium, moc po něm toužím, i když v podstatě ještě moc nevím, o co přesně jde... Tudíž se můj smutek, že narozeniny trávím na táboře, obrací ve velkou radost, protože i já dostávám své evangelium! Čtu, copak čtu! Hltám! Po příjezdu domů ho mám schované a čtu vždy potají, večer, brzy ráno, když se rozední a nikdo to neví. Schovávám si ho do rohu za postel. Nejvíce jsem si již tehdy zamilovala Janovo evangelium.

Je tak krásné a psané s láskou! Tolik z něj čerpám pro svůj život! Jednoho dne evangelium schované za postelí zmizí. Neptám se proč. Tuším. Nechci být více trestána. Ale v srdci mi evangelium zůstává, moc jsem z něj načerpala.

Je zajímavé, že když se ohlédnu zpět, do dětství, kdy mi bylo dejme tomu osm, deset let, vnímala jsem působení a vedení Ducha Svatého silně.

Přichází období dospívání a poměrně těžké období. Matka má problémy ve vztahu, finanční a především psychické. Vše se promítá do vztahu se mnou, který nikdy nebyl fungující, toto období je nejtěžší v mém dosavadním životě. Utíkám z domu, jak mohu. Otec o mě zájem nemá, v péči mě má matka. Prožívám po psychické stránce strašné období. Zvažuji sebevraždu. Nikomu o záměru neříkám, mám obavu, že by mi to chtěl někdo rozmlouvat, či mě měl za blázna apod. Dojde to tak daleko, že již uvažuji o tom, kde sehnat dobrý provaz a mám už vyhlédnutý strom. Jsem na dně...

Vůbec nevím, kde se to jednoho dne ve mně vzalo... Je neděle ráno a já jdu na mši svatou do kostela. Boží záměr. Stojím vzaďu v kostele. Při kázání pociťuji velkou pomoc. Každé slovo mi pomáhá. Boží slovo. Začnu chodit každou neděli na mši. Modlím se za to, aby mě Bůh z toho trápení vyvedl. Jsem zoufalá, ale věřím

*Tím, že jsem si prožila
nešťastné dětství a mnoho
bolesti, hlavně té psychické,
tak jsem vůči rodičům
vždy pociťovala jistou
nedůvěru, hořkost, strach
z jejich reakce
na nějaký průšvih...*

Bohu. Nikoho jiného nemám. Je pátek, svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jdu a působení Boží vnímám mocně. Pár dní nato mi babička říká: „Sbal se a přijď ke mně!“ Díky Pane, že jsi mi pomohl! Tehdy jsem to tolik asi nevnímala, to působení Boží skrze pomoc druhých lidí, ale dnes to vidím jinak.

Byla jsem ale nevděčná. Po čase jsem se přestala modlit, přestala jsem chodit i na mše svaté, když jsem potkala svého nynějšího manžela. Já říkám, seslalo mi ho samo nebe. Je to úžasný člověk, který má rád naše děti i mě. Brzy jsme spolu začali bydlet, vzali jsme se, na úřadě. Po dvou letech se nám narodil syn a po dalších dvou letech dcera. Náš syn měl komplikovaný příchod na svět. Musela jsem podstoupit akutní cisařský řez, syn byl bez srdečních ozev a museli ho křísit. Jakou jsem tehdy pociťovala vděčnost k Pánu Bohu, že přežil! Chtěla jsem ho dát ve dvou měsících pokřtít. Jako poděkování Pánu, že žije. Ale začala jsem mít pochybnosti, zda to bude možné. Vždyť manžel není pokřtěný, nemáme církevní sňatek atd. Čas plynul, syn rostl.

Jednoho dne jsem měla zvláštní sen. Tehdy jsem mu moc nepřisuzovala důležitost. Je zajímavé, že většinu snů zapomenu buď rovnou, anebo časem – ale tento, tento krátký děj snu jsem nezapomněla a asi nikdy nezapomenu. Ve snu jsme byli v nějakém středověkém hostinci. Dubový stůl, dubové lavice... všude spousta lidí. Na kraji lavice seděl Pán Ježíš. Věděla jsem, že je to On. Nikdo jiný to být nemohl. Těžko se to popisuje, jaká to byla nádhera. Seděl v bělostném rouchu, které celé zářilo. Do obličeje Mu nebylo moc vidět, pro ten jas. Seděl tam a čekal, že přijdu k Němu, vedle Něj na kraji lavice bylo ještě kousek místa. Tolik jsem toužila k Němu jít si sednout a mluvit s Ním, tak mě to tam táhlo! Ale nešla jsem. Neodhodlala jsem se jít. Říkala jsem si – já přece nejsem hodná si k Němu sednout, pro moje všechna provinění, která jsem kdy udělala...

Sen jsem v té době neřešila, ale zůstal mi v mysli. Narodila se dcera. Opět jsem měla touhu dát ji pokřtít a k tomu i našeho syna. Opět jsem se neodhodlala a křest posouvala neznámo kam. Zemřela babička, která mi šla tenkrát za kmotru. Těžce jsem snášela její nemoc i smrt. Nedokázala jsem se smířit s jejím odchodem.

Mám kamarádku, ke které mám velice hezký a blízký vztah. Je věřící a toužila jsem mluvit s ní o víře, dlouho mi to

však trvalo... Potřebovalo to zřejmě uzrát, aby přišel ten správný čas. Mluvila jsem s ní o tom, že bych chtěla dát děti pokřtít, jestli by to šlo, když už jsou takhle velké – synovi čtyři roky a dceři dva. Ona mi říkala, že by to jistě šlo, ať se domluví s panem farářem. Našla jsem si tedy na farních webových stránkách jeho kontakt a uložila jsem si jej do telefonu. No, nezavolala jsem mu. Neodhodlala jsem se. Myslela jsem si, že mě odmítne. Trvalo mi to zhruba čtyři měsíce. V sousední vsi byl pohádkový les pro děti a seděla jsem tam s dotyčnou kamarádkou. Říkala jsem jí, že bych panu faráři ráda zavolala a domluvila si s ním schůzku ohledně křtu, ale že se nemůžu odhodlat. Měly jsme krásný rozhovor o víře. To odpoledne bylo moc hezké. A já se rozhodla, že hned v pondělí ráno panu faráři zavolám...

Představte si, opravdu jsem zavolala! Pan farář se představil a říká: „Co máte na srdci?“ Tak jsem mu vyklopila svoji situaci, touhu po křtu dětí, s tím, že jsou již v tomto věku, pokřtěná jsem jen já a že jsme neměli církevní sňatek. Pan farář mi odpověděl – kdy mohu přijet a že se domluvíme. To si nedovedete představit, jakou jsem měla po telefonátu radost! Byla jsem tak šťastná! Že jsem se odhodlala a že mi řekl, ať přijdu.

Vše jsme domluvili a za měsíc byly křtiny. Byly krásné. Nejvíc na mě zapůsobil laskavý přístup pana faráře k nám všem, především k našim dětem a jistě i působení Ducha Svatého. Děti byly nadšené, úplně to z nich sálalo. Jako kdyby na ten křest čekaly... Držely si svoji svíci a hleděly do světla. Do světla Kristova.

V noci jsem nemohla spát, jak jsem byla plná krásných dojmů ze křtu dětí. Před křtinami jsem si na webových stránkách farnosti všimla, že probíhá příprava na biřmování. Po křtu dětí jsem se rozhodla, že bych chtěla něco udělat pro bližší vztah k Pánu a k vedení našich dětí ve víře. Proto jsem v pondělí zavolala panu faráři, zda bych se nemohla přihlásit ještě do přípravy na biřmování, i když jsem si všimla, že už je to z webovek staženo. Načež mi odpověděl, že se mu přihlásil ještě jeden člověk a má přijít na první katechezi ve čtvrtek. Takže jsme spolu chodili na přípravu, která byla moc pěkná, a přístup pana faráře byl úžasný, vždy jsem se moc těšila na další katechezi.

Duchovní cvičení na Velehradě 2018

4. 2. – 9. 2.	Kněžské exercicie	Mons. Vojtěch Šíma
14. 10. – 19. 10.	Kněžské exercicie	Mons. Marián Bublínec
21. 10. – 26. 10.	Kněžské exercicie	P. Vojtěch Kodet O.Carm.
11. 11. – 16. 11.	Kněžské exercicie	P. Vojtěch Kodet O.Carm.
18. 11. – 23. 11.	Kněžské exercicie	Mons. Josef Žák
26. 1. – 28. 1.	Duchovní cvičení pro všechny, kteří přijali svátosti církve v dospělosti	P. Vítězslav Řehulka
26. 1. – 28. 1.	Škola modlitby Božím slovem – Lectio Divina „v domě farizeje Šimona“	P. Tomasz Kazański SAC P. Lev Eliáš
16. 2. – 18. 2.	Duchovní cvičení (nejen) pro členy Matice svatoantonínské	P. Vladimír Kasan OSB
22. 2. – 25. 2.	Postní duchovní obnova na téma „Společenství svatých“	P. Tomáš Koumal
2. 3. – 4. 3.	Rekolekce pro katechety a animátory farních společenství	Mons. Bohumír Vitásek
6. 3. – 9. 3.	Duchovní cvičení pro zaměstnance Charity	Mons. Vojtěch Šíma
9. 3. – 11. 3.	Duchovní cvičení pro kostelníky a akolyty	Mons. Vojtěch Šíma
12. 3. – 14. 3.	Duchovní cvičení pro kostelníky a akolyty	
16. 3. – 18. 3.	Víkendová duchovní obnova pro všechny, kteří pečují o kostel	Mons. Vojtěch Šíma Mons. Vojtěch Šíma
22. 3.	Jednodenní duchovní obnova pro zaměstnance Charity	lektorka Marie Budínová
23. 3. – 25. 3.	Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)	P. Pavel Hofírek
11. 5. – 13. 5.	Duchovní obnova pro dospělé biřmovance	
18. 5. – 20. 5.	DO pro lektory a všechny zájemce o Boží slovo v praktickém životě	P. Marián Pospěcha
11. 6. – 14. 6.	Duchovní obnova pro všechny (pořádá Česká republika pro Ježíše)	P. Dušan Monček
24. 6. – 30. 6.	Duchovní cvičení pro řeholní sestry	P. Augustin Prokop OP
22. 7. – 26. 7.	Duchovní cvičení pro všechny	Mons. Aleš Opatrný
26. 7. – 29. 7.	Duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky	Mons. Aleš Opatrný
29. 7. – 1. 8.	Duchovní cvičení pro všechny	P. Miloslav Kabrda SDB
5. 8. – 10. 8.	Duchovní cvičení pro trvalé jáhny a jejich manželky	Mons. Vojtěch Šíma
15. 8. – 19. 8.	Duchovní cvičení pro pedagogy a katechety	P. Pavel Hofírek
19. 8. – 22. 8.	Duchovní cvičení pro varhaníky a chrámové zpěváky	P. Marcel Javora
26. 8. – 30. 8.	Duchovní cvičení pro všechny	P. Antonín Dąbrowski OFM
26. 8. – 31. 8.	Duchovní cvičení pro vysokoškoláky	P. Michal Altrichter SJ
2. 9. – 5. 9.	Duchovní cvičení pro všechny	P. Miloslav Kabrda SDB
5. 10. – 7. 10.	Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)	lektorka Marie Budínová
29. 11. – 2. 12.	Adventní duchovní cvičení	Mons. Vojtěch Šíma
9. 12. – 13. 12.	Adventní duchovní cvičení	P. Antonín Dąbrowski OFM

Bližší informace naleznete na www.stojanov.cz.

Příhlášky posílejte na adresu:

Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad,
e-mail: velehrad@stojanov.cz, nebo volejte na telefon 572 571 420 či 733 741 896.

Tím, že jsem si prožila nešťastné dětství a mnoho bolesti, hlavně té psychické, tak jsem vůči rodičům vždy pociťovala jistou nedůvěru, hořkost, strach z jejich reakce na nějaký průsvih... Během mé přípravy na biřmování se stala spousta událostí, díky nimž mě Bůh přivedl k tomu, že je třeba, abych prošla jistými proměnami. Můj otec onemocněl. Bylo to s ním jednu chvíli vážné. Plicní embolie a trombóza v noze. Měla jsem o něj velký strach. Tolik jsem za něj Boha prosila. Hned jsem mu vše odpustila – aby se mohl uzdravit. Otec se uzdravil a nyní je na tom s pomocí léků již docela dobře. Uvědomila jsem si, že potřebuji odpustit i ostatním. Bylo to i pro mě hodně osvobozující, když jsem odpusti-

la svému otci. Ve vztahu k matce, s kterou již deset let nejsem v kontaktu, bylo odpustění velice těžké. Bylo toho moc. Nevěděla jsem si rady, jak to mám uchořit. Jak začít. Odpouštěla jsem jí po částech, ale byl to běh na dlouhou trať. Ještě dnes mám z dětství rány na duši. Ale díky Pánu se bolesti hojí. Mého otce odvezla záchranka v pátek do nemocnice a druhý den k němu dali na pokoj jednoho muže. Otec mi volal a říká: „Kluk vedle si všiml moji jmenovky nad postelí, tak ho napadlo, jestli nejsme příbuzní.“ Načež mu otec odpověděl, že ano, že jsem jeho dcera. Tak mi pak do telefonu říkal: „Až přijedeš, máš tady na pokoji kamaráda.“ V pondělí jsme tam jeli a sestra mi na parkovišti před nemocnicí ří-

Rakouští biskupové proti redefinici manželství

ká: „Víš, že tam máš kamaráda?“ A já na to, že ano, že vím. A ona: „A víš, že je na tom špatně, že má rakovinu?“ To byl pro mě obrovský šok. Šli jsme do nemocnice, jeli výtahem do třetího patra a mezitím se mi honilo v hlavě, co tam asi tak budu Jirkovi povídat. Ale moje vize byla jasná. Jdu ho povzbudit!

Přišli jsme na pokoj, sestry a můj manžel se věnovali tačkoví, já si sedla mezi tačku a Jirku, takže jsem se mohla věnovat oběma. Jirka vyprávěl, jak se mu daří, že má malého synka, manželku... Zavzpomínali jsme na hezké zážitky z internátu – on pracoval ve městě a mohl být ubytován na internátu u školy, kde jsem studovala. Tam jsme se skamarádili a teď jsme se pár let neviděli, jelikož odešel pracovat do Prahy... A pak začal mluvit o nemoci. Usnadnil mi vše tím, jak o všem dokázal mluvit, jak vše snášel. Říkal mi, že kdyby nevěřil v Boha a nebyl takový flegmatik, tak už tu není... Nemocný je téměř čtyři roky. Byl rád, že jsme si spolu povídali, a když jsem odcházela, tak mu říkám: „Tak příště se sejdem na veselejších místě, Jirko!“ Načež mi odpověděl, že ano. Zapadly za námi dveře a já se cítila, jako když vezmete citrón a celý ho vyždímáte. Na to, jak jsem upovídaný člověk, jsem do večera nepromluvila. Při večerní modlitbě říkám: „Bože, proč? Takový hodný, pracovitý člověk. Proč?“ A v tom všem svém smutku jsem díky Pánu Bohu našla to, co mi to nejvíc dalo, když jsem viděla, jak přítel trpí. Když jsem pochopila, jak statečně nese svůj kříž. Jak věří Bohu. Jak se nevzdává. Nestěžuje si. A nezapomenu na ten pokoj a klid v jeho očích a slovech. Ano, toto mi setkání dalo. Právě proto mi s ním Pán Ježíš umožnil se sejít, abych pochopila...

V létě jsme měli v plánu dovolenou na Bítově. Rádi se tam vracíme, do bítovské zátoky – já říkám, že máme čtyřletky, před osmi lety a před čtyřmi jsme tam byli. Dovolena byla úžasná. Bez televize. Bez internetu. No prostě paráda. Mohli jsme se věnovat více dětem než v koloběhu práce doma. Mohli jsme více vnímat přírodu a Boží působení v ní. Mohli jsme spolu jet všichni na mši svatou. Manžel pracuje v zemědělství, takže pro něj ten odpočinek byl obrovský. Ve Vranově nad Dyjí jsme byli na mši v rotundě sv. Ondřeje. Manželovi se tam moc

Předseda Rakouské biskupské konference, kardinál Christoph Schönborn, rozhodně kritizoval rozhodnutí Ústavního soudu (5. 12. 2017), který zrušil zákon zabraňující sňatkům osob stejného pohlaví. Podle rakouských ústavních soudců tento zákon „porušoval princip nediskriminace stejnopohlavních dvojic“. „Je znepokojivé, že také ústavní soudci ztratili ze zřetele zvláštní povahu manželství jako svazku jednoho muže s jednou ženou, který nesnese srovnání s ničím jiným,“ prohlásil vídeňský arcibiskup. „Pokud Ústavní soud popírá jedinečnost a mimořádné právní postavení manželství, zakládající se na různosti pohlaví, neposkytuje společnosti žádnou službu, ba naopak všechny poškozuje – jak ty, které miní chránit, tak ty, kteří ochranu zaslouhují,“ dodal arcibiskup a odsoudil „redefinici zásadního pojmu právního systému, který je zakotven v podstatě člověka a sehrává v životě společnosti klíčovou roli.“

libilo. Na mše nechodí, pokřtěný není, ale kázání porozuměl úžasně, ještě při cestě do Bítova mi připodobňoval ke kázání vztahy, které mají lidé kolem nás, my, bylo to hezké. Na konci dovolené mi dokonce řekl, že by chtěl být pokřtěn. Neuvěřitelné! Nečekala jsem to. To je na další příběh, možná jednou...

Mou birmovací patronkou je Marie Magdaléna. Pro jméno jsem se rozhodla právě zde na dovolené. Byli jsme na mši svatě v kostele v Lančově, který je zasvěcen právě sv. Marii Magdaléně. Velice silně na mě zapůsobila a navíc po mši bylo udělováno novokněžské požehnání. Cítila jsem obrovskou podporu od Marie Magdalény při čekání na udělení požehnání. Samotné požehnání mě zasáhlo od hlavy až k patě, bylo hodně silné. Po návratu z dovolené jsem měla o výběru jména jasno...

Během přípravy na birmování jsme s manželem uzavřeli svátost manželství. Manžel navrhl, že by sňatek mohl být na výročí naší svatby – 7. srpna. A bylo to právě 7 let ode dne, kdy jsme se vzali na radnici. Dojmy byly moc hezké. Jen se svědky, rodina by nás nepochopila. Ale bylo to hezké a vnímám, že to náš svazek posílilo.

Rakouský ústavní soud se vyslovil na základě žádosti dvou žen, jejichž svazek byl zapsán jako registrované partnerství a kterým vídeňský správní soud zamítl možnost sňatku. Upravený zákon začne platit od roku 2019, přičemž již od minulého roku Rakousko umožňuje homosexuálním párům adopci dětí (2016). Pojem manželství dosud právně redefinovalo více než dvacet zemí, z toho šestnáct evropských. První k tomuto kroku přistoupilo Nizozemsko (2011), ke kterému se připojili Belgie, Španělsko, Norsko, Švédsko, Portugalsko, Island, Dánsko, Francie, Velká Británie (s výjimkou Severního Irsku), Lucembursko, Irsko (po referendu), Finsko, Malta, Německo a nyní také Rakousko. Zákon o registrovaném partnerství jako první přijalo Dánsko. Tento právní institut je dosud jedinou platnou formou registrovaného soužití dvojic stejného pohlaví v Maďarsku, České republice, Chorvatsku, Řecku, Švýcarsku a na Kypru.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 6. 12. 2017

Odehrála se spousta dalších důležitých věcí. Zažila jsem i boj se zlým duchem. Celou noc to trvalo. Byla jsem vyřízená. Ale pomohla nakonec k ránu modlitba k Panně Marii. Byla jsem z toho šokována, ale postupem času jsem pochopila, že Bůh je silnější než zlý duch.

Je toho tolik a na dlouhé povídání...

Včera jsme byli birmováni a tři z nás šli k prvnímu svatému přijímání. Mše svatá byla nádherná a ještě dlouho z ní budu čerpat. Lépe řečeno, do smrti. Když jsme přicházeli do kostela zaplněného lidmi a chrámový sbor krásně zpíval; když se línula vůně a kouř z kadidla, kouř, který postupovalo slunce skrze boční okno; když tu byla přítomna svým duchem i babička, která měla ze mě velikou radost; když byla pokřtěna jedna z nás; když jsme přijali pečeť daru Ducha Svatého a byli pomazáni vonným posvátným křížem, velkým křížem na čelo; když jsem poté v lavici chytla za ruku svoji kmotru z radosti a dojetí; když jsem přijala Tělo a Krev Pána Ježíše Krista a vnímala jeho vznešenou přítomnost potom vkleče v lavici – uvědomovala jsem si a prožívala jsem nejkrásnější chvíle ve svém životě. BOŽE, DĚKUJI TI!

Marie Magdaléna

Jak zachovávat první soboty?

Velký příslib Neposkvrněného Srdce Panny Marie z Pontevedry a jeho podmínky

Neoddělitelnou součástí zjevení Panny Marie ve Fatimě, jehož sté výročí jsme letos oslavovali, je pobožnost pěti prvních sobot na smír hříchů proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Jaký je původ a význam této pobožnosti? Jaké podmínky je třeba splnit, abychom dosáhli naplnění jejího velkého příslibu? Na tyto otázky se pokouší odpovědět následující článek.

Zjevení v Pontevedra v letech 1925 a 1926⁽¹⁾

Matka Boží v rámci tzv. druhého fatimského tajemství, jež odhalila pasáčkům Lucii, sv. Františkovi a sv. Hyacintě při svém třetím zjevení ve Fatimě 13. července 1917, také slíbila, že bude žádat o smírné přijímání o prvních sobotách. A tento slib splnila o osm let později, přesněji 10. prosince 1925, když se spolu s dítětem Ježíšem zjevila již jen samotné Lucii. K tomuto zjevení došlo v Luciině cele v klášteře sester sv. Doroty ve španělském městě Pontevedra, kde Lucie tehdy pobývala jako kandidátka této řeholní kongregace. Dítě Ježíš ji vyzvalo, aby měla soucit se srdcem jeho Matky, a samotná Panna Maria k tomu dodala: „Podívej se, má dceró, na mé Srdce ovinuté trním, jímž je nevděční lidé svým rouháním a nevděčností stále probodávají. Alespoň ty se snaž mne potěšit a řekni, že slibuji přijít na pomoc v hodinu smrti s milostmi potřebnými pro spásu všem těm, kteří se o prvních sobotách po sobě jdoucích pěti měsíců vyzpovídají, přijmou svaté přijímání, pomodlí se pět desátek růžence a budou patnáct minut rozjímat o některém z patnácti tajemství růžence.“⁽²⁾

Při následném zjevení pouhého dítěte Ježíše na zahradě kláštera 15. února 1926 se Lucie také ptala, zda lidé mohou přistoupit k svatě zpovědi v rozmezí osmi dnů kolem první soboty, a dostala od Pána tuto odpověď: „Ano, a mohlo by to být ještě déle za předpokladu, že když mě přijímají, jsou ve stavu milosti a mají v úmyslu odčinit urážky vůči Mariinu Neposkvrněnému Srdci.“ A na Luciinu otázku: „Můj Ježíši, a co když někdo zapomene tento úmysl vzbudit?“, Ježíš řekl: „Mohou jej vzbudit při další zpovědi, využít příležitosti jít co nejdříve ke zpovědi.“⁽³⁾

I když se sestra Lucie snažila, seč mohla, aby toto poselství z Pontevedry vešlo v širokou známost, dlouho zůstávalo známé jen úzkému okruhu osob kolem

ni. K jeho veřejnému oznámení došlo až 13. září 1939. Učinil tak José Alves Correia da Silva, biskup v Leirie (a Fatimě) v růžencové bazilice ve Fatimě za přítomnosti velkého zástupu věřících. Po tomto oznámení se poznání a praxe pobožnosti prvních pěti sobot rychle šířila po celém světě.

Je však jistě žádoucí a vhodné, aby se této pobožnosti dostalo v církvi ještě většího přijetí a rozšíření. Tomu by jistě velmi napomohlo, kdyby Svatý otec o ní uveřejnil svůj oficiální dokument. Před nějakou dobou zde sice byla snaha, aby papež Benedikt XVI. publikoval svůj apoštolský list o prvních sobotách, ale nakonec se jí nepodařilo prosadit. Doufejme, že k tomu dojde v budoucnosti.

Svatostný charakter velkého příslibu

Zjevení v Pontevedra jako naplnění zjevení ve Fatimě obsahuje především velký příslib Mariina Neposkvrněného Srdce, ne nepodobný velkému příslibu Ježíšova Srdce sv. Markétě Marii Alacoque: to, že nám Maria přijde na pomoc v naší poslední hodině s milostmi potřebnými pro spásu, čili nic jiného a nic menšího než příslib věčné spásy.

Dosažení tohoto velkého příslibu je podmíněno splněním nepříliš obtížných podmínek. Skoro se zdá, jako by se spása prodávala za nízkou cenu. Je však něčím běžným v Boží režii, že malosti prostředků neodpovídá velikost účinků, aby náležitě vyniklo, že jde o Boží účinky. Otec Joaquín María Alonso, zřejmě největší fatimolog vůbec, mluví v tomto ohledu velmi příhodně o takřka svátostném charakteru velkého příslibu z Pontevedry: jako svátostná znamení (např. voda v případě křtu) neudělejí milost na základě své přirozené síly, nýbrž jedině z Kristova ustanovení, tak i tyto prosté prostředky nabízejí z Božího ustanovení jistou a jednoduchou cestu spásy.⁽⁴⁾

První podmínka: pět prvních sobot

Jaké jsou tyto podmínky pro naplnění velkého příslibu Mariina Srdce? Jsou vyjádřeny ve výše citovaných slovech Panny Marie. První podmínkou je pět prvních po sobě jdoucích sobot. Sobota je tradičně považována a slavena jako mariánský den, protože po ukřižování Páně na Velký pátek byla o Bílé sobotě Maria jedinou, která věřila v jeho zmrtvýchvstání: její víra tak o této sobotě zářila jako jediné světlo v temnotě všeobecné nevěry a beznaděje. Už před Fatimou a Pontevedrou bylo také obvyklé konat o prvních sobotách svaté přijímání na smír urážek jména Panny Marie a jejich privilegií. Svatý papež Pius X. tak 13. června 1912 udělil plnomocné odpustky těm, kdo se o prvních sobotách vyzpovídají, přijmou svaté přijímání a vykonají zvláštní pobožnost k Panně Marii na smír těchto jejich urážek.

Otázkou je, proč je třeba zachovávat právě pět prvních sobot. Sestra Lucie na tuto otázku odpověděla v dopise svému zpovědníkovi, kde se zmiňovala o vnitřním hlase našeho Pána, který uslyšela v kapli kláštera v noci z 29. na 30. května 1930.⁽⁵⁾ Pán Ježíš jí tehdy sdělil, že se jedná o pět sobot, protože

je pět druhů urážek a rouhání proti Neposkvrněnému Srdci jeho Matky, jež je třeba usmiřovat:

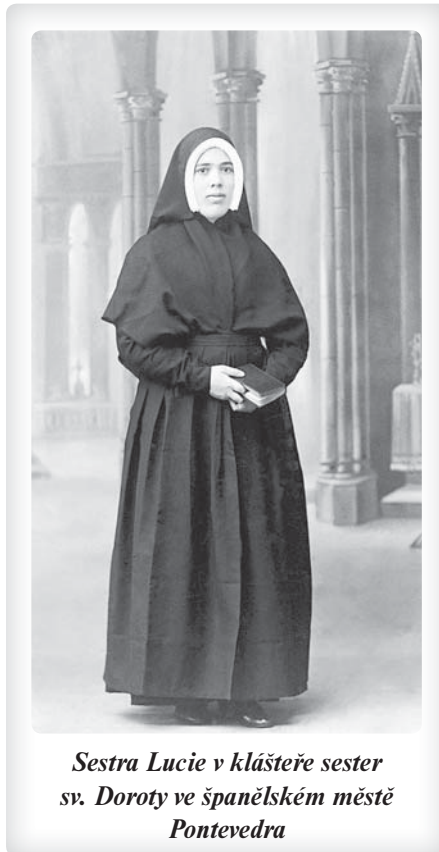
- rouhání proti jejímu Neposkvrněnému početí;
- rouhání proti jejímu ustavičnému panenství;
- rouhání proti jejímu božskému mateřství spojené s odmítáním přijmout ji jako Matku lidí;
- jednání snažící se veřejně vzbudit v srdci dětí netečnost, neúctu, a dokonce nenávisť vůči této neposkvrněné Matce;
- urážky namířené proti ní v jejích posvátných obrazech.

Druhá podmínka: svatá zpověď

Další podmínkou je svatá zpověď. Je samozřejmě ideální přistoupit k svátosti pokání přímo o první sobotě. Podle výše uvedené odpovědi dítěte Ježíše sestře Lucii je však také možno vykonat svatou zpověď v rozmezí osmi dní, ba dokonce více dní kolem první soboty (před první sobotou či po ní). Důležité je, aby duše ve chvíli svatého přijímání o první sobotě byla ve stavu milosti posvěcující a konala tuto zpověď s úmyslem přinášet smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Můžeme říci, že k hlavnímu motivu naší litosti, jímž je urážka Boha hříchem, se tak připojuje doprovodný motiv, jímž je urážka Mariina Srdce tímto hříchem. Jak jsme viděli, dítě Ježíš sestře Lucii také řeklo, že pokud duše zapomene při své svaté zpovědi vzbudit zmiňovaný smírný úmysl, může jej vzbudit při zpovědi následující. I když splnění požadavku svaté zpovědi ponechává určitou volnost, je jisté, že by se mělo jednat o měsíční zpověď, tj. každé první sobotě by měla odpovídat jedna svatá zpověď.

Třetí podmínka: svaté přijímání

Třetí podmínkou je svaté přijímání, opět přijaté na smír proti urážkám Neposkvrněného Srdce. V tomto případě by se mělo jednat o svaté přijímání přímo o první sobotě. „Když to moji kněží ze spravedlivých důvodů dovolí, bude přijatelné uskutečnit tuto pobožnost následující neděli,“ řekl Pán Ježíš sestře Lucii. Podle těchto slov je tedy možné, jsou-li zde spravedlivé důvody, jež jsou posouzeny a schváleny

Sestra Lucie v klášteře sester sv. Doroty ve španělském městě Pontevedra

knězem, přesunout svaté přijímání (a také případně modlitbu růžence a meditaci o růžencovém tajemství, o kterých bude řeč níže) na následující neděli.

Čtvrtá podmínka: modlitba růžence

Čtvrtou podmínkou je modlitba posvátného růžence: buď pěti tajemství radostného růžence, který se obvykle modlí o sobotách, nebo pěti tajemství růžence světla, či pěti tajemství bolestného růžence, nebo pěti tajemství slavného růžence.

„Ze všech modliteb k Prostřednici všech milostí je růženec nejkrásnější a nejplodnější: je to modlitba, která se nejvíce dotýká Srdce Matky Boží,“ prohlásil svatý papež Pius X. On i další papežové a také nesčetní světci se předhánějí v doporučení růžence. K těmto hlasům se v neposlední řadě připojuje Matka Boží při svých zjeveních, a to zvláště ve Fatimě. Vždyť Maria při každém svém zjevení ve Fatimě vyzývala k modlitbě růžence a při svém posledním zjevení v říjnu 1917 se přímo představila jako „Královna růžence“ (*Senhora do Rosário*). K růženci se také vztahují tři vidění, kterých se dostalo Lucii, Františkovi a Hyacintě na konci tohoto říjnového zjevení: nejprve vidění Sva-

té rodiny odkazující na radostný růženec, pak vidění bolestné Panny Marie a Krista vztahující se k bolestnému růženci a nakonec vidění Panny Marie Karmelské spojené se slavným růžencem.⁽⁶⁾

Pátá podmínka: rozjímání o jednom z růžencových tajemství

Aby modlitba růžence nebyla pouze mechanickou, je třeba, aby ústní modlitba byla doprovázena rozjímáním o příslušných tajemstvích života našeho Pána a jeho nejsvětější Matky: je třeba, aby „tělo“ ústních modliteb bylo spojeno s „duší“ rozjímání o tajemstvích. A tomu napomáhá pátá podmínka pro naplnění velkého příslibu Mariina Srdce, kterou je patnáctiminutové rozjímání o jednom z patnácti, respektive dnes již dvaceti růžencových tajemství. Toto rozjímání může být individuální či kolektivní, samostatné nebo za pomoci nějaké knihy či jiného textu. Velkou pomocí tu může být vyobrazení daného tajemství, ať v naší obrazotvornosti, nebo přímo fyzické.

Šestá podmínka: úmysl smíru za urážky proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Nakonec musíme připojit šestou podmínku, která nemohla nebyť zmiňována již výše, a tou je úmysl konat všechno to, o čem jsme hovořili, na smír za urážky proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Je určitě důležité tento úmysl vzbudit. To však neznamená, že při konání svaté zpovědi, svatého přijímání, modlitbě růžence a rozjímání o některém z jeho tajemství musíme přímo na tento úmysl myslet, ale stačí, že jsme tento úmysl vzbudili dříve a nyní jednáme v jeho síle.⁽⁷⁾

Zjevení Spasitele sestře Betrone v roce 1942

V jednom z předchozích čísel našeho časopisu byla uveřejněna zaslíbení k nově prvních sobot v měsíci.⁽⁸⁾ K velkému zaslíbení našeho Spasitele – že se o první sobotě zavírají brány pekla, otevírají brány očištky a mnoho duší přijde do nebe – které není nepodobné velkému příslibu Mariina Srdce z Pontevedry, se zde připojuje 33 dalších zaslíbení. Avšak tato zaslíbení nejsou již spojena s Fatimou

BISKUPOVÉ STŘEDNÍ EVROPY PODPOŘILI KŘEŠŤANY NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ

V přepočtu víc než 11 milionů korun, které pomohou křesťanům na Blízkém východě, předali 4. prosince 2017 zástupci biskupských konferencí střední a jihovýchodní Evropy libanonské Charitě. Českou republiku na setkání, které proběhlo v Budapešti, zastupoval olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

K pomoci křesťanům se spojily biskupské konference České republiky, Slovenska, Polska, Maďarska a Chorvatska. Dohromady vybraly 450 000 eur (asi 11,4 mil. Kč), Česká biskupská konference přispěla částkou 50 000 eur. „Zároveň jsme přislíbili, že se chceme podílet na opravách domů, do nichž se budou uprchlíci ze Sýrie a Iráku vracet. K tomu plánujeme uspořádat spolu s naší Charitou celostátní sbírku,“ uvedl arcibiskup Jan Graubner.

Vděčnost evropským křesťanům vyjádřil při setkání v Budapešti P. Paul Karam, prezident Charity Libanon. Právě tato organizace totiž vybrané prostředky převzala a použije je na pomoc těm nejpotřebnějším, zejména uprchlíkům z oblastí dříve obsazených tzv. Islámským státem. Peníze poslouží především pro zajištění nezbytné zdravotní péče, ubytování a stravování.

Podle arcibiskupa Graubnera se tato iniciativa zrodila v polovině října, při setkání předsedů biskupských konferencí a kardinálů ze zmíněných zemí. „Neformálně se scházejí už několik let, aby si vyměňovali zkušenosti a spolupracovali v různých otázkách,“ upřesnil olomoucký arcibiskup a dodal: „Na minulém setkání se hovořilo o problémech války a migrace především na Blízkém východě a ukázalo se, že všechny země v postižených zemích pomáhají. Proto se zúčastnění dohodli, že společně pomůžou právě libanonské Charitě. V této zemi se sice neválčí, ale situace je velmi těžká: počet uprchlíků tu dosahuje počtu téměř poloviny stálých obyvatel,“ upozornil arcibiskup Graubner.

Jiří Gračka, www.cirkev.cz

a Pontevedrou, ale se zjevením Pána Ježíše služebníci Boží, sestře kapucince Marii Konsolátě Betrone (1903–1946). Došlo k němu 15. srpna 1942 v nově založeném klášteře kapucinek v městě Moriondo Moncalieri nedaleko Turína. Při něm Pán mimo jiné řekl: „Jestliže duše chtějí, aby se má zaslíbení vrchovatě naplnila, ať milují a uctívají také Neposkvrněné Srdce mé Matky. To budou dokazovat tím, že budou po devět po sobě jdoucích prvních sobot v měsíci po kající přípravě přijímat mé svaté Tělo s úmyslem, aby usmířovali mé Božské Srdce spojené s Neposkvrněným Srdcem mé Matky.“⁽⁹⁾

Jak je patrné, počet prvních sobot je zde zvýšen z pěti na devět. Kristus Pán to také vysvětlil: „Prosba mé Matky o slavení prvních pěti sobot je projevem její pokory, kterou má i v nebi, protože se necí-

tí hodna stejné úcty. Moje prosba je však projevem mé lásky, která nemůže snést, abych dostal více než ta, se kterou jsme v lásce spojeni.“⁽¹⁰⁾

Co k tomu říci? Co se nejprve týká 33 Spasitelových zaslíbení, jsou jistě obdivuhodná a žádoucí, ale jsou také – více či méně – zaměřena k velkému příslibu z Pontevedry či k velkému zaslíbení sestře Konsolátě jako ke svému poslednímu cíli. Vždyť co je důležitější než dosažení věčné spásy v nebi, ono *unum necessarium* – „jediné nezbytné“! Vzhledem k počtu prvních sobot je určitě velmi chvályhodné slavit prvních devět sobot, ba každou první sobotu, ale splnění velkého příslibu Neposkvrněného Srdce z Pontevedry je podmíněno pouze pěti sobotami.

Na závěr bude vhodné vše shrnout do přehledné tabulky:

Neposkvrněné Srdce Panny Marie slibuje přijít na pomoc v hodinu smrti s milostmi potřebnými pro spásu všem těm, kteří:

1. zachovají pět prvních po sobě jdoucích sobot;
2. přistoupí o každé této první sobotě (nebo v době kolem ní) ke svaté zpovědi;
3. přijmou o každé této první sobotě (nebo ze spravedlivého důvodu a se svolením kněze následující neděli) svaté přijímání;
4. o této první sobotě (nebo ze spravedlivého důvodu a se svolením kněze následující neděli) se pomodlí pět desátek radostného nebo světelného nebo bolestného či slavného růžence;
5. o těchto prvních sobotách (nebo ze spravedlivého důvodu a se svolením kněze následující neděli) budou patnáct minut rozjímat o jednom z růžencových tajemství;
6. vykonají toto všechno s úmyslem přinést smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Pro podrobnější informace o tomto zjevení si autor dovoluje odkázat na svůj článek „Fatima: Zjevení v Pontevedra“. In: *RC Monitor*, 14, č. 20 (2017), s. 6–7.
- ⁽²⁾ *Sestra Lucie hovoří o Fatimě: Vzpomínky sestry Lucie*. 2. vyd. Fátima: Secretariado dos Pastorinhos, 2007, „I. dodatek: Velké zaslíbení Srdce Panny Marie (zjevení v Pontevedra)“, s. 186.
- ⁽³⁾ *Tamtéž*, s. 187.
- ⁽⁴⁾ Srov. *La Gran Promesa del Corazón de María en Pontevedra*. 3. ed. Madrid: Centro Mariano, 1977, s. 35–42. Touto knížkou Otce Alonsa se autor inspiroval při sepisování tohoto článku.
- ⁽⁵⁾ Sestra Lucie s dovolením svého zpovědníka a představených vždy ve čtvrtek od 23. do 24. hodiny zachovávala „svatou hodinu“.
- ⁽⁶⁾ Srov. „Vzpomínku čtvrtou“, II, 8. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 175–176. Řečeno přesněji, jen první vidění viděly všechny tři děti, zatímco druhé a třetí vidění viděla pouze Lucie.
- ⁽⁷⁾ Nemusíme tedy mít to, co se odborně nazývá *aktuálním* úmyslem, ale stačí tzv. *virtuální* úmysl.
- ⁽⁸⁾ Srov. „Zaslíbení prvních sobot v měsíci“. In: *Světlo*, 25, č. 48 (2017), s. 7. Srov. také Pavel Havlát: *Slavení prvních pátků a prvních sobot v měsíci*. Brno: Kartuziánské nakladatelství, 2017, s. 44–47.
- ⁽⁹⁾ Srov. P. Havlát: *Slavení prvních pátků*, s. 43.
- ⁽¹⁰⁾ Srov. *tamtéž*.

Tváře lásky

Láska může být chápána jako potencionální schopnost, postoj i jako vztah. Každý je zván, aby dorostl ke schopnosti milovat, přijmout postoj lásky a vytvářet vztahy lásky. To jsou základy štěstí každého člověka. I toho, který o tom neví nebo to popírá.

Dozrávání k lásce

Myslím, že když se píše o lásce, je zapotřebí zpřesnit chápání tohoto pojmu. Uvedme si běžné vyjádření (někdy primitivní, nebo až vulgární), nazývající „velkou láskou“ vybuchlé náruživé city (nezřídka zničující), které se vyrvaly zpod kontroly rozumu a vůle, nebo „milováním se“ chápané jako sexuální soužití (jedno s kým, jedno za jakých okolností). Připomeňme jenom, že láska plodí dobro a jenom dobro – a takto je možné ji jistě rozeznat.

Každý člověk byl obdarován možnou schopností milovat. Je to ale pouze možnost a je zapotřebí dorůst k tomu, aby tato možnost byla reálně uvedena do života. Ještě přesněji, je potřebné ji v sobě s obtížemi vypracovat, někdy přímo vybojovat. Jestliže je láska „nesobeckým darem sebe samého“, aby byl ten dar odevzdán „objektu“ milování, je třeba elementárním způsobem sebe „vlastnit“. Stručně řečeno, je zapotřebí prostřednictvím otevření se lásce a těžkostem vychování sebe vládnout rozumem i vůlí nad touhami či reakcemi i vzněty svého těla. Například člověk závislý na pornografii a masturbaci může upřímně toužit po čistotě a slibovat lásku, věrnost a manželskou počestnost, ale bohužel není schopen tuto touhu realizovat. Musí se nejdříve rozhodnout pro obtíže toho, jak se dostat ze závislosti (např. terapie 12 kroků vypůjčená od alkoholiků), jež s podporou milosti často vedou k úplnému osvobození člověka. Stejnou cestou získává schopnost milovat. Může se obětovat na zvolené cestě lásky. Čím větší vnitřní svoboda, tím větší je možnost milovat. Dosažení úplné schopnosti milovat je významnou, řekněme nezbytnou částí lidského štěstí. Člověk, který je vnitřně svobodný a vlastní sám sebe, může přijmout postoj lásky. Může láskou obdarovat sebou vybraný objekt milování. Žel, ne každý (třeba vnitřně svobodný) přijímá postoj lásky, chce se obětovat komukoliv. Neobětuje se ani jinému

člověku, ani Bohu, ani žádné ideji, protože chce být šťastný sám. Otrávená ideologie individualismu člověku namlouvá, že může být šťastný sám se sebou. Že má právo dosahovat svého „štěstí“ používáním jiných lidí, dokonce je prostě využívat. Tak vznikl model „singl“ z vlastního rozhodnutí. Takový člověk není sám proto, že by nepotkal přiměřenou osobu hodící se k založení manželství a rodiny, ale pouze v důsledku egoistické kalkulace, že mu tak bude „lépe“. Bude si dělat, co bude chtít, bude volný jako pták, bude sám sobě kormidlem, jachtařem, lodí. Všichni a všechno podřídí sobě a svému „štěstí“. Jenže taková vize, naprosto neshodná s přirozeností člověka, nemůže dát štěstí, je totiž, ošklivě řečeno, zruďná, čili rozchází se s plánem Stvořitele pro člověka. Lidé, kteří vcházejí na tuto cestu, obvyčejně po první euforii plynoucí ze splnění choutek a z hromadění intenzivních (jenže často nepatřičných) radostí prožívají zklamání nebo pocit nesmyslnosti života. Jejich život poté, co odmítli lásku, ztratil smysl.

Láska ve smyslu postoje má svůj ideální, neposkvrněný, nedostižný vzor. Je jím postoj lásky Stvořitele vůči stvoření. Jedi-

nou opravdovou láskou bez kazu, na které se může člověk podílet, je láska Boha k člověku. Láska může být v realizaci velmi obtížná, ale jsme k ní vyzváni. Může být těžká láska ženy k muži, který ji opustil, láska učitele k nesnesitelným žákům, a symbolicky: otce k marnotratnému synu. Postoj lásky má obrovskou moc proměny milovaného objektu a s podporou vytrvalé modlitby nezřídka činí zázraky (např. dlouhodobá modlitba svaté Moniky – matky svatého Augustina). Ovšem objekt zamilování má svobodnou vůli a ani modlitba ho nemůže donutit ke změně. Dokonce ani Pán Bůh, když dal člověku svobodnou vůli, si neponechal „právo“ nutit člověka konat dobro a okamžitě ho zastavit před vykonáním zla. Hodně nerozumných má k tomu výhradu typu: Jak to Pán Bůh mohl dovolit... Jestliže toto připustil – tak v Něho nevěřím. – Anebo myšlení ještě víc nelogické: Jestliže to Pán Bůh dovolil... to znamená, že není. Tady se nabízí myšlenka: Jestliže Pán Bůh respektováním svobodné vůle dané člověku si neponechal právo nutit člověka konat dobro, tak jistě satanovi nedal možnost člověka nutit k páchání zla. To je velmi optimistické. Zlý duch toho může tolik, lhát, pokoušet, ale nemůže k ničemu nutit. Je však inteligentnější než člověk, tedy je v zápase s ním rozumnější spolupracovat s vyššími silami. Když se držíme Boha, svátostí a Matky Boží (ne bezdůvodně tak satanem nenáviděné), můžeme klidně směřovat k plnosti štěstí – k vlastní svatosti.

Stvořitelův plán

Postoj lásky musí být zaměřen na objekt lásky. Objekt lásky každého člověka musí být Bůh. Proč? Poněvadž to potřebujeme ke štěstí. Stvořiteli se zalíbilo do přirozenosti člověka zapsat touhu po vztahu s ním. To proto v celé historii lidstva, na rozloze celého světa člověk vždycky vzdychal k nejvyšší bytosti. Veškeré nacházené stopy lidské existence zároveň prozrazovaly projevy jeho religiozity. Jestliže k přirozenosti člověka patří religiozita, tak bytí sám sebou znamená náboženské bytí. Není možné být šťastným a odmítnout Boha a víru v Něho.

Je mnoho podob lásky. Láska rodičů k dětem, bratra k sestře, kněze k věřícím, lékaře k pacientům, či konečně člověka

k Bohu. Vždyť na manželské lásce zcela bezprostředně záleží osudy světa. Jde zároveň o hledisko demografické (přežití lidstva), jakož i o morální a náboženské – výchovu člověka k hodnotám. Jenom nerozlučné manželství milujících se lidí (muže a ženy) vytváří úplné podmínky k předání života a výchování člověka v pravdě a lásce.

Stvořitel dal člověku druhého člověka jako objekt k milování. Stvořil muže a ženu, aby se vzájemně doplňovali a mohli předat život a vychovat další pokolení. Prohlásil to v knize Genesis: Plodte a množte se a podmaňte si zemi. (srov. Gn 1,28) A upřesnil slovy: Opustí člověk otce i matku a spojí se se svou ženou tak, že ti dva budou jedno tělo. (srov. Gn 2,24) Ano, manželství je ustanoveno Bohem jako základní povolání člověka. Manželství není výsledkem působení slepých sil přírody, je moudře a prozíravě ustanovené Stvořitelem. (srov. Pavel VI., *Humanae vitae*, 1968)

Manželská láska má svoji specifickou, která ji odlišuje ode všech jiných forem lásky. První je – pro věřícího katolíka to má být láska posvěcená svátostně. Stvořitel očividně uznal, že je příliš těžká pro (jenom) lidské síly, a dal speciální milosti pro možné obtíže. Zkušenosti mnoha let práce s manželstvími zažívajícími těžkosti nezvratně ukazují, že ti, kteří setrvávají u Boha, u církve (jediné zprostředkovatelky svátostných milostí), s modlitbou a svátostmi, vydrží a překonají i největší manželské problémy. Nemusí nás to udivovat, vždyť nám to bylo přislíbeno ve vyprávění o domu na skále (srov. Mt 7,24-27). Udeří vichry a záplavy, ale dům zůstane stát, protože je postavený na skále. Na jiném místě čteme, že skálou je Kristus (srov. 1 Kor 10,4). Druhá – manželská láska je na celý život a jenom jako taková má smysl. Vyplývá to z požadavku neustálého prohlubování vztahů lásky mezi manžely, jakož i kvůli výchově dětí a předání jim svědectví, že doživotní láska je možná. Vzhledem k záplavě rozvodů je to dnes podstatně důležité. Třetí – manželská láska má být plodná. Nejenom skrze předání života dětem, ale také vydáváním svědectví, aby jiní toužili milovat se jako oni. Čtvrtá – láska manželská musí být úplná a lidská. Úplná, čili že musí zahrnovat všechny okruhy lidského života,

Cesta ke svatosti v manželství

**Tři důležité otázky pro francouzského teologa,
P. Cédrica Burguna z komunity Emanuel**

Co znamená dospět ke svatosti v manželství?

P. Burgun: Svatost v manželství spočívá především v tom, přijímat druhého pokorně v jeho chudobě – také v jeho slabé víře. Bůh se nás dotýká v setkání s chudými, skrze ně nám vychází vstříc. A v manželství je partner přednostně tím chudým! To platí také pro svátost manželství. Pro manžela nebo manželku je to nejlepší prostředek, jak růst ve svatosti, milovat toho svěřeného, sloužit mu a společně žít manželskou lásku.

Co se ale dá dělat, když manžel (manželka) mají odstup od víry, nebo se tak jeví?

P. Burgun: Takový partner není tím, koho bychom museli přemlouvat. Kdo má pevnou víru, nemá misionářský

úkol toho druhého za každou cenu přivést k Bohu. Od toho k víře rezervovaného se nežádá, aby byl trvale tázan na svoji víru a aby byl vyzýván k náboženským aktivitám. Ale od věřícího partnera se očekává svědectví prožívání, oddané a prosté víry. Přednostní úkol věřícího se odehrává na kolenou.

Ale nejsme Bohu zodpovědní za svého partnera?

P. Burgun: Za jeho dokonalou svatost určitě ne. Sice máme prožívat víru ve dvou, ale je to především naše osobní cesta. Ve dnu své smrti se neobjevíme před Bohem ve dvou, nýbrž docela sami. Avšak naproti tomu jsme velmi zodpovědní za svědectví, které jsme vydali svému partnerovi – a za svoji věrnost k němu.

Z VISION 2000 - 5/2017 přeložil -mp-

bez veškerých sobeckých výpočtů a výjimek. Od společných financí či bytu, přes práci a odpočinek, radosti (násobené dvěma) i zármutky (dělené napůl), až po společné praktikování zbožnosti a vyznávání víry. Láska musí být lidská, a tedy zároveň tělesná i duchovní, zahrnující všechny rozměry naší existence. A nakonec – láska manželská má být věrná a jedinečná. Jen taková může člověka opravdově činit šťastným. Avšak vzhledem k nesrovnalostem šířícím se (a vědomě šířeným) světem je to zapotřebí sobě i jiným neustále připomínat.

Štěstí v manželství

Abychom mohli rozpoznat, zda manželství dobře funguje, nebo zda svou funkci neplní, je třeba vidět jeho cíl. Nestačí, že je v něm pěkně a příjemně. Ačkoliv i to je důležité a žel, pro hodně manželství se to zdá téměř nedosažitelné. Máme se rozvíjet, směřovat správným směrem. Směrem vědomě zvoleným, s průběžnou kontrolou, aby se na módní vlně bezbožného a zkaženého světa nezačalo plout směrem ke zlu. Jak je možné přesně vy-

líčit cíl manželství? Svátý Jan Pavel II. řekl: „Cílem manželství je společná cesta ke svatosti prostřednictvím budování společenství osob podle vzoru společenství Osob Božských.“ Každý člověk vychovaný v katolické rodině musí vědět, že žije proto, aby byl spasen (a ne – jak svět pokouší – vypasen). Jestliže vstupujeme na cestu manželství, je jasné, že se ve společném životě s ženou/s mužem máme podporovat na cestě ke svatosti (ale nemusí to být v mučednictví). Navíc: v den svatby se stáváme spoluzodpovědnými za spásu druhé manželské poloviny. Kromě jiného nesmíme nikdy souhlasit s rozvodem, protože tak druhému otvíráme cestu k dalšímu – civilnímu – sňatku, a tedy k legálnímu cizoložství. A pamatujme, že „cizoložníci nevejdou do království“ (srov. 1 Kor 6,9). Církev pro dramatické situace stanovila instituci časově omezené nebo trvalé separace, která nedává možnost uzavřít nový sňatek.

Myslím, že slova „společná cesta ke svatosti“ jsou jasná a prostá (k pochopení, ne v praktickém životě). Ale dále máme „budování společenství osob“. Slovo

„společensví“ bylo dříve vyhrazeno pouze pro oblast sacrum (posvátna). Bylo užíváno jenom ve vztahu k Eucharistii, k vyjádření Nejsvětější svátosti. Mezitím ho Jan Pavel II. po Druhém vatikánském koncilu užívá k vyjádření spojení, manželské jednoty. Najednou lze pocítit, že tady nejde o obyčejný svazek, ale o spojení výjimečné, nepochopitelné, do nebe sahající, mystické... Tak vysoko staví papež laťku pro manželství. Dodává: „podle vzoru Božských Osob“, rozptyluje všechny pochybnosti. Jde o svazek nejsvětější a nehlubší. Samozřejmě žádné manželství na světě nevytvoří svazek podobný spojení Božských Osob v Nejsvětější Trojici. Ale manželé mají s pohledem na nedostižný ideál po celý život neohroženě vytvářet mezi sebou stále pěknější a stále hlubší vztah. Stvořitel ví, že budovat spojení mezi mužem a ženou je neobyčejně těžké. Každé manželství to zná z vlastní zkušenosti. Vlastně ty těžkosti mají spásonosný význam na cestě k dosažení svátosti. Plodem

budování manželského svazku je nejenom osobní a společné štěstí v manželství. Takové spojení vyzařuje na děti a doslova se přenáší na další generace. A dále: připravuje na plynulý přechod ze štěstí na zemi k věčnému štěstí. Manželství hluboce spojená jdou do nebe jakoby v páru. Stává se, že po odchodu prvního z nich spěchá ten druhý rychle za ním, protože co tu má dělat sám na zemi... Navíc ještě manželství s hlubokým společenstvím vyzařují do svého okolí. Když se na ně lidé dívají, říkají: „Podívejte, jak se oni milují...“ – a nezřídka, pobídnutí příkladem, zkoušejí napravit svoje manželství a vracejí se k Bohu, který to všechno tak pěkně naplánoval. Vypadá to, že dnes, kdy lidé hledají štěstí v nejrůznějších aktivitách ve světě, je nejtěžší, aby se manželé znovu vrátili k sobě a uvědomili si, že štěstí, které hledají kdesi daleko, je tak blízko. Na dosah ruky, v milostném vztahu, ve společenství se spoluzemlem. Ano, manželské a rodinné štěstí je prvotním zdrojem

štěstí člověka, vedle štěstí plynoucího ze směřování k vlastní svatosti a ke vztahu lásky s Bohem. To nejopravdovější štěstí se nedá ničím ani zastoupit, ani přehlúšit. Kéž bychom po takovém štěstí toužili pro sebe i pro své blízké.

Svět nám namlouvá, že si každý musí se vším poradit vlastními silami. Ne! To vytváří pokušení stát se zcela soběstačným, jako Bůh. My, lidé, se potřebujeme navzájem a potřebujeme Boha. Vlastními silami sám sebe nikdo šťastným neudělá, a tím víc – nespasí. Je třeba využívat pomoci jiných lidí i Boha, nezanedbávat vlastní těžkosti. Nebuďme domýšlivci, kteří se domnívají, že všechny životní problémy zvládnou vyřešit sami. Je třeba hledět si toho, aby nedošlo ke krizi manželství. Ale když už k ní dojde, musíme obtíže řešit s pokorou, hledat podporu u povolání lidí a utíkat se k Boží milosti.

*Z Miłujcie się! 2/2017
přeložila -vv-*

Małgorzata Sołtyk

Bud'te strážliví!

Každý rok na světě umírá kvůli nadměrnému užívání alkoholu 3,3 milionu lidí. Každou minutu takto končí život 6 lidí. Nemírné užívání alkoholu je v pořadí třetí příčinou nemocí a pozdější nesvéprávnosti. Alkoholismus tedy představuje problém, vůči kterému by neměl být nikdo lhostejný.

Požívání alkoholu a problémy s ním spojené jsou různé v závislosti na místech na světě, avšak ve většině zemí je spojitost s nemocemi a úmrtími velmi vysoká. Alkohol je příčinou 60 různých nemocí a způsobuje téměř 4 % všech úmrtí na světě. To je vyšší podíl než ten zaznamenávaný v případech úmrtí na HIV/AIDS, násilných smrtí nebo tuberkulózy. Nadměrné užívání alkoholu se rovněž pojí s mnoha závažnými společenskými problémy, mezi nimi s násilím, zanedbáváním a vykořisťováním dětí nebo absencemi v práci.

Ničí člověka a jeho okolí

Podle shodného mínění lékařů alkohol negativně působí na všechna ústrojí lidského organismu. Obzvláště toxické působení spatřují v případech systémů nervového, trávicího, oběhového, dýchacího, vylučovacího a hormonálního. Alkohol

ve značné míře oslabuje obranný systém a zvyšuje riziko vzniku nádorů.

Závislost vzniká postupně a nepozorovaně. Mnoho lidí si po dlouhý čas neuvědomuje, že propadli závislosti na alkoholu. Ve výpovědích závislých osob se jako refrén objevuje tvrzení: „Byl jsem přesvědčený, že můžu s pitím přestat, kdykoliv budu chtít.“

I přes problémy a zhoubné důsledky nemírného užívání alkoholu je toto téma běžně ve společenské diskusi opomíjeno. Navíc je časté užívání značného množství alkoholu ve společnosti tolerováno a stále ničí mnoho osob, rodin i prostředí. V roce 2005 celková roční spotřeba čistého alkoholu činila 6,13 litru na osobu starší 15 let. Navzdory tak všeobecné spotřebě nejvyšší podíl populace představují lidé, kteří vůbec nepijí alkohol. Neznamena však, že jich se následky nadměrného

používání alkoholu netýkají. Lidé pod vlivem alkoholu jsou speciálně často zodpovědní za nehody na silnicích, chovají se agresivně nebo nezodpovědně vůči rodinným příslušníkům, spolupracovníkům, ke známým a k neznámým také.

Biblické příkazy

Není třeba sahat k výsledkům bádání současné vědy, abychom našli pramen výstrahy před nemírným užíváním alkoholu. Taková moudrost plyne už po věky ze stránek Písma svatého: „Jak se sluší za dne, chovejme se důstojně: žádné hodování ani hýření, žádná chlípnost ani prostopášnost, žádné hádky ani žárlivost.“ (Řím 13,13) A na jiném místě: „Neopíjejte se vínem: v tom je leda nevázanost; ale hleďte své naplnění v Duchu.“ (Ef 5,18) Cílem těchto varování je ochrana důstojnosti člověka – koruny Božího stvoření: „Nebo snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, jenž je ve vás a jehož máte od Boha? A že nepatříte sami sobě? Byli jste zkrátka a dobře koupeni! Oslavujte tedy Boha ve svém těle.“ (1 Kor 6,19–20)

Alkoholismus je nemoc, která ničí nejenom fyzické a psychické zdraví člověka,

ale odevzdává ho rovněž pod nadvládu zlých duchů. Nadměrné užívání alkoholu je hřích, který ničí vztah s Bohem i s lidmi a znemožňuje realizaci Božího povolání. Ve výstraze před takovým zničením člověka alkoholem Písmo svaté vybízí ke střízlivosti – k postoji zodpovědnému a zralému.

Střízlivost

Pojmu „střízlivost“ je třeba rozumět v případě dospělých jako jen mírné požívání alkoholických nápojů, které nemění způsob myšlení, prožívání ani chování. U dětí a mládeže však střízlivost znamená úplnou abstinenci, poněvadž v období růstu a vývoje každé požití alkoholu způsobuje značné poruchy psychické a fyzické a problémy sociální. Samotné pití alkoholu dospělými není tedy vždy špatné, avšak jeho přílišné užívání ano. Nadměrné pití alkoholických nápojů je přímá cesta k závislosti, na jejíž příčiny poukázal papež Jan Pavel II.: „Na počátku závislosti na alkoholu a drogách – pomínemeli bolestnou složitost příčin a podmínek takové závislosti – stojí všeobecně existenční prázdnota, vyvolaná absencí morálních hodnot nebo nedůvěrováním sobě samotnému, jiným lidem, vůbec ve smysl života všeobecně.“ (23. 11. 1991) Alkohol přivádí k závislosti ty lidi, kteří si nedokáží poradit sami se sebou, s vlastním životem a chtějí jediné vylepšit svou náladu a vědomí namísto toho, aby změnili vlastní jednání a životní situaci. Problém s pitím mají tedy ti, kteří mají rovněž problém se svým životem.

Církev a alkoholismus

Církev se v péči sklání nad člověkem a snaží se mnoha způsoby vést ke střízlivosti. Jejich cílem je stejně tak budování postoje střídmosti, jako i pomoc lidem závislým.

Proces uvolňování se ze závislosti vychází z toho, jak se naučit zralému postoji vůči pití i zralému postoji vůči žití. Nutná je především terapeutická pomoc a následně pomoc v duchovním vedení, protože podmínkou trvalé střízlivosti – což u alkoholika představuje úplnou abstinenci – je rozhodnutí neustále na sobě pracovat. Získávání ustavičné střízlivosti je totiž mnohem těžší než získávání abstinence. Spočívá na obnovování vztahu

s Bohem i s lidmi, na zúčtování s minulostí, na přijetí správné hierarchie hodnot, na učení se novému způsobu života – v pravdě, čestnosti a zodpovědnosti.

Nezastupitelnou součástí obnovy duchovna, zbožnosti a morální vnímavosti osoby závislé na alkoholu jsou svátosti, modlitba a učení se životu podle moudrosti evangelia. Člověk zotročený alkoholem znovu získá úplnou svobodu jenom tehdy, když se svým problémem přijde ke Kristu a poprosí ho o zázrak uzdravení. Pán Ježíš zcela jistě uzdraví, ale je třeba nechat se léčit jeho láskou. Proto je nutná každodenní modlitba růžence, četba Písma svatého, přijímání Ježíše v Nejsvětější svátosti a okamžité povstávání z každého těžkého hříchu ve svátosti pokání. Jenom Ježíš, který na sebe vzal všechny lidské hříchy a zemřel na kříži z lásky k člověku, osvobozuje z otroctví hříchu a vrací svobodu Božího dítěte. Je to terapie Boží lásky, poněvadž pouze On je pro člověka zdrojem lásky k sobě i k druhým. Víra v Boha učí, že dobré jednání je důležitější než dobrá nálada a že důstojnost a vývoj člověka jsou významnější než přechodné a falešné štěstí a svoboda získaná alkoholem.

Dar abstinence

Vzdání se alkoholu – na úmysl obětovat to za osoby na něm závislé – přijaté z lásky a zodpovědnosti za dobro druhého člověka, je nádherná iniciativa ve věci boje o střízlivost. V Polsku takovou iniciativu – *Kruciátu osvobození člověka*⁽¹⁾ – začal služebník Boží P. František Blachnicki a Hnutí Světlo-Život jako odpověď na výzvu papeže Jana Pavla II. určenou Polákům na počátku pontifikátu: „Prosím, abyste se stavěli proti všemu, co snižuje lidskou důstojnost a ponižuje mravy zdravého společenství, co časem může až ohrožovat jeho existenci a společné dobro, co může zmenšovat jeho přínos ke společnému pokladu lidstva, křesťanských národů, Kristovy církve.“ (Jan Pavel II., 23. 10. 1978) Na papežskou výzvu odpovídá také *Hnutí čistých srdcí*, vybízející své členy, aby se připojili k této šlechetné iniciativě.

Abstinence v rámci Kruciáty, to je čin osobní svobody, zadostiučinění za hříchy opilství, vyjádření lásky k lidem závislým, pro které je úplná abstinence jedinou pod-

mínkou střízlivosti, skutečný prostředek změny zvyků, možnost práce na sobě samém a utváření charakteru, významný prostředek profylaktický a výchovný, nebo také znamení lásky k vlasti. Abstinence tedy představuje prostředek k návratu střízlivosti v Polsku⁽²⁾ a vychovávání dětí a mládeže ve zdravém prostředí.

Jak velikou moc má takové zřeknutí se spojené s modlitbou za závislého člověka, ukazují mnohá svědectví. Zde je úryvek z výpovědi Marty: „Pocházím z rodiny s mnoha dětmi. Víru v Boha a v jeho přikázání nám vstříply máma a babička. V našem domě panovala atmosféra hluboké zbožnosti, i přes nemoc alkoholismu u našeho táty. Dnes už vím, že to byl urputný boj satana o jeho duši s námi; boj, který stále trvá. Jako dítě jsem cítila velkou blízkost Boha a radost plynoucí z víry. Pán Bůh nám dával sílu pro každý den, ve kterém se odehrávalo drama našeho otce. (...) Můj bratr a já jsme se rozhodli nepít alkohol na úmysl uzdravení našeho otce. Pán Bůh naše prosby vyslyšel – otec se rozhodl konečně začít bojovat se svou závislostí.“

Obětování osobního a dobrovolného daru abstinence má velkou hodnotu nejenom ve vztahu k osobám závislým. Má rovněž nedocenitelný význam v individuálním formování člověka, který se pro takovou abstinenci rozhodne. Je to cvičení ve ctnosti zdrženlivosti. Svätý Jan Pavel II. učil: „Člověk rozvášný – to je člověk, který se ovládá; ve kterém smyslné náruživosti nemají vrchu nad jeho rozumem, vůlí – a také nad »srdcem«; člověk, který umí vládnout sám nad sebou! Pokud ano – okamžitě jasně vidíme, jak zásadní, vlastně »kardinální« význam má ctnost umírněnosti. Je prostě nezbytná proto, jak být »plně« člověkem.“ (Jan Pavel II., 22. 11. 1978)

*Z Mitujcie się! 2/2017
přeložila -vv-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Kruciáta existuje i v ČR, viz www.kruciata.cz. [pozn. red.]

⁽²⁾ A je jistě následováníhodný také v České republice. [pozn. red.]

Sv. Josef Maria Tomasi

Rodem byl kněze a stejný titul mu později přirkló veřejné mínění, jen jej rozvinulo do podoby „Kněze liturgistů“.

Jeho otcem byl Giulio Tomasi, vévoda z Palmy a princ Lampedusy, matkou Rosalie Traina, baronka z Falconeri a z Torretty. Narodil se v Licatu na Sicílii 12. září 1649 jako prvorozený syn tohoto urozeného páru.

Jak vypadal život a výchova dětí na jejich šlechtickém dvoře, o tom svědčí fakt, že čtyři dcery se staly benediktinkami a po smrti svého muže je do kláštera následovala i jejich matka Rosalie. Josefovi nebyl duch hluboké rodinné zbožnosti cizí. O tom zase svědčí skutečnost, že už jako malý chlapec se rád modlil a chodíval oblečen podle liturgické barvy daného dne. Že nešlo jen o projev jeho dětského světa, prokázal svým rozhodnutím vzdát se světské kariéry, jež se před ním rýsovala. Původně se měl stát členem španělského královského dvora – titul prince z Lampedusy udělil rodu před lety španělský král. Místo toho vstoupil s otcovým svolením do řádu theatinů, založeného sv. Kajetánem z Thieny (o němž jsme ve Světlo už také psali).

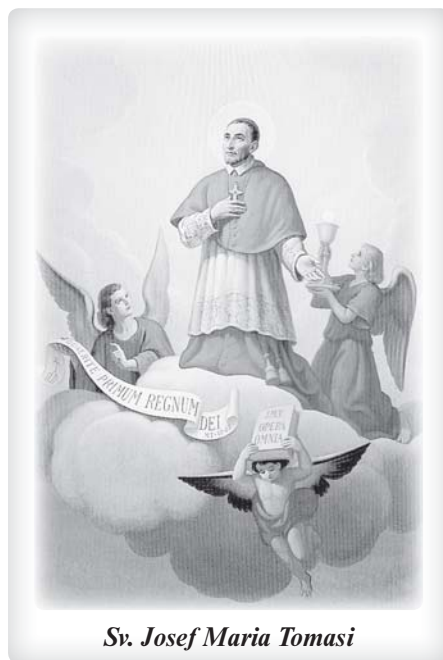
Dne 25. března 1666 složil v Palermu věčné sliby, v prosinci roku 1673 byl po sedmi letech studií vysvěcen v Lateránské bazilice na kněze a o dva dny později (na Boží Narození) sloužil v kostele sv. Silvestra na Kvirinále, sídelním to chrámě theatinů, primici. Zde se pak usadil a po čtyři desetiletí trávil čas na modlitbách, studiu a psaním.

P. Tomasi měl mimořádný talent na jazyky. Slovem i písmem ovládal plyně latinu, řečtinu, syrochaldejštinu, arabštinu a hebrejštinu. (Mimořádně, při studiu posledně jmenovaného jazyka obrátil na víru svého učitele – rabína Mojžíše Caveho.) Právě tato schopnost mu dovolila pronikat do textů napsaných v nejrůznějších dobách církve a vdechovat jim nový život. Jeho přičiněním spatřila světlo světa spousta prastarých, dávno zapomenutých spisů, zejména těch týkajících se liturgie, patristiky a Písma svatého. Měl v této oblasti teologické literatury vpravdě mimořádný přehled, dokázal do hlavy vměstnat takové množství poznatků, s ja-

kým by se s obtížemi potýkalo celé kolegium vzdělanců. Z nepřehledného množství děl, která vydal, zmíníme jen *Antifonář* a *Responsoria od sv. Řehoře Velikého* či *kritickou redakci Písma svatého* podle textů z 5. až 11. století.

P. Josef Tomasi nebyl věhlasným kazatelem nebo misionářem získávajícím v dalekých krajích duše pro Pána. Byl především učencem trávícím spoustu času ve skriptoriu studiem, ale zato učencem velkolepého formátu. O jeho přízeň se ucházel kdekdo, i nejvýznamnější osobnosti té doby považovaly za čest, že ho mohou znát nebo s ním alespoň korespondovat, když už se s ním nemohly stýkat osobně: jako třeba švédská královna Kristina Alexandra, která prahla po tom, aby se P. Tomasi stal čestným členem její učené společnosti; jako třeba římská akademie Arkádie, která ho pokládala za jednoho ze svých nejváženějších členů.

Přes obrovský věhlas, anebo možná právě kvůli němu, se P. Tomasi nevystavoval na odív a raději unikal do anonymity, dokonce i některá svá díla vydal pod pseudonymem, aby tak zmírnil svou slávu a pokušení pýchy. Jeho pokora byla příznačná, stejně jako zbožnost, schopnost umrtvovat se a odevzdávat se cele

Sv. Josef Maria Tomasi

Sv. Josef Maria Tomasi

a bez výhrad Panně Marii. To, co vyčetl v textech církevních otců, uváděl naplno do svého života. To, o čem teoreticky pojednával, žil v praxi.

Tento zbožný theatin byl znám i mezi prostým lidem, který mu nikdy nebyl cizí a na který nikdy nezapomínal. P. Tomasi nebyl nějakým suchopárným vědatorem uzavřeným v klášterní klauzuru toliko pro své zaprášené spisy. Ačkoli nebyl misionářem v terénu, jak bylo uvedeno, působil na věřící aspoň zpoza skriptoria kláštera, a to tak, jak nejlépe uměl – připravil pro ně např. zkrácenou verzi vybraných žalmů pro usnadnění modlitby nebo spisy *Vera norma di glorificare Iddio e di far Orazione secondo la dottrina delle divine Scritture e dei Santi Padri* (Pravá norma oslavy Boha a modlitba podle doktríny božských Písem a Svatých otců) a *Breve istruzione del modo di assistere fruttuosamente al Santo sacrificio della Messa* (Stručný návod, jak být plodně svědkem oběti mše svaté). A nepřišel jim světlo „jenom“ do náboženských problémů, ale i do jejich problémů čistě lidských, když sytil hladové u zdí kláštera a navštěvoval nemocné ve špitálu sv. Jana Lateránského. Při těchto návštěvách totiž kolem lůžek stonajících jen neprocházel, ale prodlel u nich nejednu hodinu. Jeho vlastní světlo pak zářilo takovým plamenem, že jej mnozí přirovnávali ke sv. Karlu Boromejskému, jedné z největších postav dějin církve vůbec.

Středem zájmu sv. Josefa Tomasiho byla liturgie, její sloužení, prožívání, vnímání a úcta k ní. Věnoval jí nejvíce studijního času i spisů. Však mu také jeho

současníci přezdívali „*Kníže liturgistů*“ či „*Doktor liturgie*“. Šlo mu o to, aby věřící Nejsvětější obět neprožívali pasivně a nezúčastněně, ale aby byl jejich prožitek co možná neplnější a nejživější. Neznamenal to, že by nesvěceným osobám přisuzoval právo přebírat více či méně role celebrantů a vytvářel z nich centrum či cíl liturgie. P. Tomasi vehementně usiloval o zachování důstojnosti mešních obřadů, k čemuž mělo v povědomí lidu dopomoci i větší porozumění tomu, co u oltáře probíhá, o účast srdcem, celým svým já.

Bojoval též s tehdy módními trendy jansenismu a kvietismu, jejichž stoupeneci tvrdili, že člověk má vůči Bohu zachovávat trpný postoj a nemá vyvíjet snahu o vlastní spásu, protože tu může zaručit jen Boží milost a nic jiného, člověk si ji zasloužit nemůže. Snažil se vymycovat tento blud, mj. i povzbuzováním ke společné modlitbě či k účasti na mši svaté.

Další význačnou osobností, která P. Josefa Tomasiho bezmezně ctěla, byl papež Klement XI. Na důkaz svého obdivu a uznání mu v roce 1712 udělil kardinálský klobouk a jmenoval ho konzultorem Posvátné kongregace obřadů. Ani jako Jeho Eminence nezměnil P. Tomasi nic ze svého způsobu života pokorného a bohabojného řeholníka. Každý kardinál potřebuje reprezentativní dvůr a družinu. P. Tomasi si ji vytvořil z chudých a chromých a úřad spravoval mj. tím, že jako kardinál osobně vyučoval děti katechismu.

Před lety sloužil na Boží Narození svou primiční mši svatou. Léta Páně 1712 měl při liturgii stanout u oltáře jako kardinál, avšak kvůli těžkému zápalu plic, který ho zachvátil den předtím při vigílii, již strávil po papežově boku ve Svatopetrské bazilice, musel ulehnout. Už nevstal. Dne 1. ledna 1713 odevzdal svou duši Hospodinu.

Sám Klement XI. otevřel beatifikační proces theatina, jehož pověst svatosti oprádkala už za jeho života. Dověřen byl v roce 1803 Piem VII. Poté probíhalo jeho druhé dějství, které zakončil v roce 1866 Jan Pavel II. svatořečením.

Kdo by chtěl uctít ostatky sv. Josefa Tomasiho, může tak učinit v římském kostele San Andrea della Valle, kam byly v roce 1971 přeneseny v neporušeném stavu z místa původního odpočinku tohoto světce – jeho titulárního kardinálského kostela ss. Silvestro e Martini ai Monti.

Klanění a velebení Boha

Tři vzdělání a vážení mužové, kteří prostudovali filosofické a náboženské spisy, dostupné před dvěma tisíci lety, s honosným průvodem, s nákladem darů podstupují cestu k neznámému cíli: chtějí se poklonit zjevenému Bohu, o kterém nemají žádné konkrétní údaje, pouze příslib, a to ještě z oblasti mimopřirozené. K takovým váženým osobám se tento podnik – pravda – moc nehodil; nemají zřetelný cíl, namísto průvodce mají hvězdu, která se občas objeví, ale někdy zase ztratí... a když dorazí do cíle, asi by jim mělo přijít divné, že se klaní malému dítěti spicímů ve stáji v přítomnosti chudých rodičů a dobytčat. Je to jedna z mnoha paradoxních biblických situací, kterých si s takovou zaujatostí všimá G. K. Chesterton, ale kterým lidé tohoto světa už celých 2000 let odmítají rozumět a tvrdošjně se drží lidské hierarchie a lidských představ o pořádku a důstojnosti.

Tito moudří mužové měli ve své době stejné možnosti ke studiu jako ostatní. Platónova díla a práce jeho pokračovatelů novoplatoniků byla v tehdejší helénském světě velmi rozšířena – od Evropy přes Asii do Afriky. Tam všude byla možnost dostat se ke spisům všech helénistických škol (kam patří gnosticismus,

stoicismus, epikureismus, skepticismus, eklekticismus, novoplatonismus...). Dokonce se může říci, že helénská filosofie byla tehdy velmi populární, možná právě pro svoji pestrou nabídku směrů: každý si z ní mohl vybrat podle libosti, co komu vyhovovalo. Snad kromě epikurejců všechny zmíněné filosofické školy více či méně akceptovaly myšlenku či představu jedno-božství – jednoho boha, který je prvotní příčinou. Vlastně jsou tyto filosofické proudy se svým monoteismem v přímém rozporu s tehdy oficiálně rozšířeným antickým náboženstvím a s jeho polyteistickými představami bohů na Olympu, kteří mají mezi sebou rozděleny „rezorty“ pozemského života. To ovšem filosofům vůbec nevadilo. Oficiální náboženství – úcta k Diovi, Junoně, Afroditě, Vestě, Martovi a dalším bohům, to všechno byla záležitost vnějších projevů, pravidelných ceremonií, které ovlivňovaly společenský život, dávaly rytmus občanskému životu, tvořily rámeček pro společenský řád.

Přes tyto rozšířené náboženské představy většina filosofických škol vlastně již od Platóna směřovala k vizi jednoho Boha či božství, k předpokladu prvotní jediné inteligence, která je příčinou stvoření. Po konstatování monoteismu filosofové teoretizovali dále – např. novoplatonici vytvořili tezi o emanaci božské energie do stvořeného světa, která jako vylitý duch oživuje a oduševňuje materiální bázi. Z podobného předpokladu vycházel v novověku také Hegel. S monoteistickými prvky v učení filosofů dokonce neměli problém ani představitelé oficiálního polyteismu – pokud ovšem monoteismus zůstal uzavřen do filosofických škol a debat a nepřekračoval občanské hranice, dokud nevyšel do ulic. Filosofický monoteismus nebyl tedy zakázaný směr. Pokud filosofové neobraceli na svoji víru veřejnost, nechovali se jako misionáři, tak si mohli klidně žít svůj intelektuální život, ponořený do studia a disputací; mohli svobodně učit své žáky; ale tak, aby jejich učení zůstalo „v kabinetu“. Samozřejmě, že filosofové tento styl vyznání akceptovali – kromě výjimek, jako byl Pythagoras nebo Sókratés – kteří byli obviněni z bezbožnosti a z toho, že kazí

Neziskovka roku 2017: Hospic sv. Jana N. Neumanna

mládež, a za tento svůj „zločin“ byli potrestáni. Později již byli filosofové moudřejší, a tak se tyto dva náboženské antické proudy – oficiální a filosofický – paralelně vedle sebe vcelku dobře snášely, aniž by se vlastně setkaly.

Při studiu helénských autorů poznáváme velmi podrobně rozpracované nauky, do detailů filosoficky pojaté výklady o původu vesmíru, o původu zákonů, o lidské duši atd. Pochopíme, že mono-teismus těchto škol začal – a skončil právě tím konstatováním existence jednoho Boha, jednoho božství. Potom se zaměřili na pokusy definovat jeho charakter (boha), zkrátka nějak jej popsat, dobrat se poznání, jakými „mechanismy“ svět vznikl, jak je řízen řád světa – od vesmíru až k přirozenému vnitřnímu řádu člověka, ale pořád vlastně přešlapovali před prahem skutečného poznání. Něco jim bránilo dokořán rozrazit pootevřené dveře do prostoru Božího bytí a osobně tam vstoupit. Nikdo z tehdejších učenců neudělal

ten zásadní krok – vyjít vstříc k osobnímu vztahu s Bohem. A nenapadla je myšlenka, že takového Boha Stvořitele je třeba nikoliv pouze vzdáleně studovat, ale především chválit a oslavovat a snažit se být mu osobně blíž. Abych někomu z dávných filosofů neubrala na cti: možná se některý z nich na cestu k osobnímu jedinečnému vztahu s Bohem vydal, ale historie o tom mlčí – právě kromě již zmíněných evangelních mudrců. Ti zřejmě prošli podobnou filosofickou průpravou; ale na rozdíl od většiny ostatních nezůstali „v kabinetu“ či „v knihovně“. Zřejmě přece jen nebyli sami. V evangeliu máme potom i krásný příklad etiopského dvořana, který studuje spisy proroků a snaží se jim porozumět; z vlastní iniciativy koná pouť do Jeruzaléma a při této osobní pouti je pokřtěn apoštolem Filipem... Tři mudrci měli tušení Boží blízkosti. A udělali jeden krok navíc – jejich touha po poznání Boha nebyla účelná sama v sobě – jako např. touha gnostiků, aby si mohli s hrdostí říci, jak dalece pokročili ve vědění o Bohu... Jim nestačilo dojít k vědomí, že Bůh je. Jejich touha po tom, poznat Ho blíž, vytrysklá z upřímného srdce, byla takového charakteru, že se zalíbila samotnému Bohu. A zalíbila se mu tak dalece, že dal těmto mužům milost ještě vyššího řádu – vstoupit do osobního vztahu s Ním, sklo-

Dne 27. listopadu byli vyhlášeni vítězové soutěže *Neziskovka roku*, kterou již pátým rokem pořádala organizace *Nadace rozvoje občanské společnosti*. Nejlépe vedené organizace obdržely titul ve třech kategoriích – malá, střední, velká neziskovka a také v Ceně veřejnosti.

Právě posledně jmenovanou cenu obdržel s 2 697 hlasy z celkových 6 911 **Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.** díky hlasování veřejnosti z celé České republiky. Za dvanáct let svého působení tato obecně prospěšná společnost vybudovala a provozuje stejnojmenný lůžkový hospic v Prachaticích, domácí Hospic sv. Veroniky v Českých Budějovicích a Domov Matky Vojtěchy (zařízení pro osoby s Alzheimerovou chorobou v nejtěžší fázi tohoto onemocnění). Ve svých zařízeních dopřála důstojné umírání několika tisícům pacientů.

Titul *Malá neziskovka* si odnesla organizace **Celé Česko čte dětem o.p.s.** se sídlem v Ostravě. Neziskovka upozorňuje na důležitost budování pevných vazeb v rodině, které se může stavět například u předčítání knih.

Titul *Střední neziskovka* získal **Domácí hospic Vysočina, o.p.s.**, z Nového Města na Moravě. Posláním je umožnit nemocnému důstojně prožít poslední období života v prostředí svého domova a mezi svými nejbližšími a při plně ošetřené bolesti.

Titul *Velká neziskovka* obdržela organizace **ACORUS, z.ú.**, z Prahy. Organizace pomáhá obětem domácího násilí již 20 let.

Podle www.cirkev.cz

nit před Ním svoji učenou hlavu, klesnout na kolena a poklonit se jeho právě narozenému Synu. Tehdy, když byli na kolenou, s otevřeným srdcem plným víry, v pokoře a v úžasu před Božím Vtělením, tehdy se jim v milosti zjevila celá Boží moc a sláva. Co znamená před tímto zjevením všechna učenost světa! Všechny pocty a uznávané lidské kvality!

Klanění je úkon, který se lidsky jeví v příkrém rozporu s hrdostí člověka, zvláště když tato hrdost je založena na „oprávněném“ sebevědomí a je podložena úspěchem na jakémkoliv postu. Úspěchy ve vzdělání, v práci, společenské postavení s přiznanou autoritou – to vše může být pro někoho velkou překážkou v momen-

tě, kdy se máme sklonit před Bohem, přiznat svoji malost, hříšnost, podřízenost a neschopnost, zkrátka vše, co je spojeno s charakterem stvořeného lidství, navíc ještě porušeného. Jak je těžké si své slabosti přiznat v skrytu, natož před ostatními, veřejně! A přece jsou nám tito tři muži příkladem, jak máme sami vnímat vlastní postavení v tomto světě: jako nicotné před Božím majestátem, před jeho činy, před jeho láskou a milosrdenstvím... A ve světle toho poznání je jediným smysluplným cílem naší cesty – nechat se naplnit vděčností, radostí a chválou, klesnout na kolena a snažit se nikdy tuto nejvyšší skutečnost neztratit ze svých myšlenek, ať děláme ve světě cokoliv. I evangelní tři králové poté, kdy vzdali chvály a projevili vděčnost samotnému Bohu a jeho narozenému Synu, vraceli se s doprovodem do svých vlastí. Ale zážitek, kvůli kterému se vydali kdysi na neznámou cestu, jim zůstal v duších – nadále bude tvořit pozadí všemu, co prožijí. Život půjde dál, svými zákrutami, úskalími, pracemi, snažením, přijde čas obdarování i čas odevzdání, čas smíchu a čas pláče, čas ztrát i čas nalézání, bude čas jáso tu nad narozením dětí i čas žalu nad úmrtím, ale nad tím vším a navždy zůstává vyvýšen zjevený Boží Syn, před kterým musí pokleknout každé koleno a národy mu budou položeny k nohám.

Pondělí 25. 12. 2017

6:05 Mohelnický betlém **6:20** Missio magazin: Prosinec 2017 **7:20** Sedmihlásky (80. díl): Veselé vánoční hody; Štěstí, zdraví **7:30** Betlehem **7:45** Noemova pošta: Prosinec 2018 **9:20** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Jak prožít Vánoce **10:00** Mše svatá ze slavnosti Narození Páně z konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě [L] **11:25** Jak se staví betlém? **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:35** Betlémy v pohraničí: Hledání Proboštovy a Wittigovy inspirace **13:00** Živý betlém: Dřevěné městečko Valašského muzea v přírodě, Rožnov pod Radhoštěm **14:00** Cirkus Noeland (32. díl): Roberto, Kekulín a Betlémská hvězda **14:30** Bella **16:05** V souvislostech (209. díl) **16:30** Jesličková pobožnost z Oščadnice **18:05** Sedmihlásky (80. díl): Veselé vánoční hody; Štěstí, zdraví **18:15** Jesličky svatého Františka **19:30** Music4mation [P] **20:00** Pouť (The Way, 2010) **22:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (67. díl): Vánoční speciál se souborem SLUK – Vinšujeme vám... **23:35** Vatican magazine (938. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **0:10** Vánoční Devítka: Záznam z vánočního koncertu kapely Devítka v ostravském klubu Parník **0:50** Čtvero ročních dob – Antonio Vivaldi **1:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 12. 2017

6:05 V souvislostech (209. díl) **6:25** Svatá země – Na druhé straně zdi **6:55** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím vás... **7:40** Sedmihlásky (118. díl): Na Vánoce dlouhé noce **7:45** Muzikanti, hrajte **8:20** Bella **10:00** Mše svatá ze svátku sv. Štěpána z kostela sv. Antonína, Ostrava-Kunčičky [L] **11:20** Vatican magazine (938. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Papež František a jeho umění vést **13:15** Evangelium podle Matouše: Narození Ježíše Krista **14:20** Tajemství divokého lesa **15:35** Hovory z Rekovic: Johanna Hanikova [P] **16:00** Pouť (The Way, 2010) **18:10** Terra Santa news: 20. 12. 2017 **18:30** Sedmihlásky (118. díl): Na Vánoce dlouhé noce **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) [P] **19:15** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Jak prožít Vánoce **20:00** Romero **21:55** Vánoční revue k 60. výročí založení JKG **23:15** Noemova pošta: Prosinec 2018 **0:50** Cvrlikání (56. díl): A. M. Úlet **1:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 12. 2017

6:05 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **6:25** Hovory z Rekovic: Nadá Urbášková **6:40** S dětmi na Chodsku: Chodské slavnosti 2016 **7:55** O kultuře srdce a naději s Josefem Hrdličkou **9:00** Vánoce s Noe [P] **9:15** Víra do kapsy **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Chlapi nahoře (20. díl) **11:05** Sultanát Omán (10. díl) **11:20** Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat **11:30** Vánoce s Noe [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Borotinské betlémy **13:10** Čas pro Malawi **14:00** Vánoce s Noe [P] **14:35** Jak potkávat svět (7. díl): Se Střípký **16:00** Romero **17:50** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **18:40** ARTBITR – Kulturní magazin (49. díl) **18:50** Sedmihlásky (3. díl): Já malý přicházím koledovat **18:55** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (103. díl): Neseme vám tu novinu **20:00** Matka Tereza – Pero v Boží ruce (1. díl) **21:30** Vánoce s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange – A dám vám nové srdce [P] **23:15** Generální audience Svatého otce **0:00** Music4mation **0:25** Náš dům v kosmu – ekologie

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně **6.00 - 1.00** hod.
■ Denně: **8.00; 16.00** hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

a bioetika (4. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 12. 2017

6:05 Jesličková pobožnost z Oščadnice **7:35** Výpravy do divočiny: Za pandami a koalami **8:25** Cirkus Noeland (32. díl): Roberto, Kekulín a betlémská hvězda **9:00** Vánoce s Noe [P] **9:15** Mezi pražci (63. díl): Prosinec 2017 **10:00** Jak potkávat svět (46. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **11:20** Sedmihlásky (83. díl): Stojí kostelíček **11:30** Vánoce s Noe [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Vatican magazine (938. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **12:50** Muzikanti, hrajte **13:20** Generální audience Svatého otce **14:00** Vánoce s Noe [P] **14:30** Matka Tereza – Pero v Boží ruce (1. díl) **16:05** V pohorách po horách (19. díl): Klak – Lučanská Malá Fatra **16:15** Vánoční koncert Václava Hudečka **17:15** Pohyby **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) [P] **18:30** Sedmihlásky (83. díl): Stojí kostelíček **18:35** Cirkus Noeland (27. díl): Roberto, Kekulín a vánoční přání **19:10** Večeře u Slováka: svátek Svaté rodiny [P] **19:35** Století Andělky **20:00** Matka Tereza – Pero v Boží ruce (2. díl) **21:30** Vánoce s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (135. díl): Za Jindřichem Hovorkou **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 12. 2017

6:05 Adopce srdce **6:40** Tara Fuki v Parníku **7:40** ARTBITR – Kulturní magazin (49. díl) **7:50** Cvrlikání (54. díl): Pavel Helan **9:00** Vánoce s Noe [P] **9:20** Ostrava zpívá gospel: Slezská Lilie 2017 **10:15** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **10:30** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **11:30** Vánoce s Noe [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** S NOACHem po Izraeli **13:20** Vánoční Devítka: Záznam z vánočního koncertu kapely Devítka v ostravském klubu Parník **14:00** Vánoce s Noe [P] **14:30** Matka Tereza – Pero v Boží ruce (2. díl) **16:10** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Pavla Fischera – Rodina **16:50** Pole milosrdenství **17:50** Sedmihlásky (81. díl): Pásli ovce pastýři **18:00** Fatima – Poslední tajemství **19:20** Výlet do vánoční Vědňe **20:00** Babi [P] **20:45** Vánoce s Noe [P] **21:20** Poveda **23:25** Večeře u Slováka: svátek Svaté rodiny **23:50** ARTBITR – Kulturní magazin (49. díl) **0:05** Outdoor Films s Petrem Horkým (15. díl) **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 12. 2017

6:05 Klapka s ... (100. díl): Jubilejní **7:30** Jesličky svatého Františka **8:40** Noeland (9. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) [P] **9:35** Betlémy v pohraničí: Hledání Proboštovy a Wittigovy inspirace **9:55** Sedmihlásky (85. díl): Dyž Panna Maria **10:00** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (2. část) **11:05** Music4mation **11:25** Víra do kapsy

11:45 Od Betléma k jesličkám **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Pod lampou **14:25** Poveda **16:30** Koncert kapely Žalman a spol., aneb Žalman slaví sedmdesát **17:30** Večeře u Slováka: svátek Svaté rodiny **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **18:30** Sedmihlásky (85. díl): Dyž Panna Maria **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **19:30** V souvislostech (210. díl) [P] **20:00** Bůh v Krakově **21:40** Nebojte se! CSM 2017 [P] **22:25** Mobil **23:25** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGu **0:15** O kultuře srdce a naději s Josefem Hrdličkou **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 12. 2017

6:05 Music4mation **6:25** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **7:30** IDS: divadelní spolek Hrozen **8:10** Noční univerzita: P. Dr. Zbigniew Czendlik – Zbigniewove nesmysly **9:15** Nebojte se! CSM 2017 **10:00** Večeře u Slováka: svátek Svaté rodiny **10:30** Mše svatá ze svátku Svaté rodiny z kostela Narození Panny Marie v Příboře [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (49. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (210. díl) **12:45** Babi **13:30** Muzikanti, hrajte **14:05** Bůh v Krakově **15:45** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) [P] **16:20** Noeland (16. díl) **16:50** Sedmihlásky (88. díl): Loutna česká – Předmluva **17:00** První nešpory ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě [L] **18:25** Přejeme si... Silvestrovský Speciál [L] **19:30** Maktub **21:25** Silvestr s Noe [P] **22:00** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín [P] **23:00** Přejeme si... Silvestrovský Speciál [L] **23:50** Poděkování divákům televize NOE za přízeň v roce 2017 [P] **0:00** Mše svatá z baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Sv. Hostyně [L] **1:15** Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGu **2:10** Jak potkávat svět (7. díl): Se Střípký **3:35** Eva Pilarová – 55 let na scéně, Lucerna Praha **5:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 1. 1. 2018

6:05 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **6:35** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **7:10** Exit 316 (28. díl): Podvod **7:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:55** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, ThD., O.Carm. **8:50** Má vlast (1. díl): Karlštejn **9:20** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **9:50** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **10:00** Mše svatá ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie z baziliky Santa Maria Maggiore [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Poděkování divákům televize NOE za přízeň v roce 2017 **12:30** Silvestr s Noe **13:05** V souvislostech (210. díl) **13:30** Velké ticho v Poličanech **13:50** U NÁS, aneb Od cimbálu o lidové kultuře (103. díl): Neseme vám tu novinu **14:55** Maktub **17:00** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín **18:05** Mlýnský chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **18:25** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací míč **18:40** ARTBITR – Kulturní magazin (49. díl) **18:55** Pohyby **19:35** Music4mation [P] **20:00** Ignác z Loyoly [P] **22:05** Má vlast: Kroměříž **23:30** Pro vita mundi (115. díl): Vánoční speciál – Mons. Jan Graubner **0:15** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 1. 1. 2018

6:05 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **6:35** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **7:10** Exit 316 (28. díl): Podvod **7:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:55** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, Th.D., O.Carm. **8:50** Má vlast (1. díl): Karlštejn **9:20** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **9:50** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **10:00** Mše svatá ze slavnosti Matky Boží, Panny Marie z baziliky Santa Maria Maggiore [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Poděkování divákům televize NOE za přízeň v roce 2017 **12:30** Silvestr s Noe **13:05** V souvislostech (210. díl) **13:30** Velké ticho v Poličanech **13:50** U NÁS, aneb Od cimbálu o lidové kultuře (103. díl): Neseme vám tu novinu **14:55** Maktub **17:00** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů, Kongresové centrum Zlín **18:05** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **18:25** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací míč **18:40** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl) **18:55** Pohyby **19:35** Music4mation [P] **20:00** Ignác z Loyoly [P] **22:05** Má vlast: Kroměříž **23:30** Pro víta mundi (115. díl): Vánoční speciál – Mons. Jan Graubner **0:15** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 1. 2018

6:05 Nebojte se! CSM 2017 **6:50** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (28. díl): Podvod **9:45** Muzikanti, hrajte **10:20** Noční univerzita: P. Daniel Ange – A dám vám nové srdce **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** V souvislostech (210. díl) **12:30** Víra plná života – Chile **13:20** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **13:40** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** U NÁS, aneb Od cimbálu o lidové kultuře (135. díl): Za Jindřichem Hovorkou **16:00** Ignác z Loyoly **18:00** Noeland (16. díl) **18:25** Sedmihlásky (4. díl): Vyletělá sojka **18:30** O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka bolely zuby **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **19:15** Vatican magazine [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (136. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Missio magazín: Prosinec 2017 **23:10** Večer chval (66. díl): eSPé **0:30** Pro víta mundi (89. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (1. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 1. 2018

6:05 Hovory z Rekovic: Johanna Hanikova **6:20** Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR **6:55** Vatican magazine **7:25** Pro víta mundi (116. díl): Václav Hudeček **8:20** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **8:35** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Víra do kapsy **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Angola: katecheta Paulino **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Pohyby **13:35** Exit 316 (28. díl): Podvod **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl) **14:50** Dům ze skla? (17. díl) **16:00** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **16:20** Music4mation **16:45** Cvrlikání (56. díl): A. M. Úlet **18:00** Causa Carnivora **18:30** O Mlsálkovi (7. díl): Jak Mlsálek s Vinnouem a Old Shatterhandem lovil medvěda **18:40** Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček **18:50** Lubor Patsch, muzikant s kame-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

rou (12. díl) **19:20** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **19:30** Terra Santa News (275. díl): 3. 1. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (36. díl): David Eben – muzikolog **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha [P] **22:55** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů, Kongresové centrum Zlín **0:00** Generální audience Svatého otce [P] **0:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 1. 2018

6:05 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben – muzikolog **6:25** Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **7:30** Můj chrám: Kostel svatého Klimenta v Praze a Alena Anne-Marie Nedoma **7:45** Skryté poklady: Roman **8:15** Soňa **8:35** Terra Santa News (275. díl): 3. 1. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Smířící kříž **9:45** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **10:00** Kulatý stůl: Maximální křesťanství – Životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny. **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů, Kongresové centrum Zlín **13:20** Marina **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:10** Pěšák Boží **16:00** Řeckokatolický magazín (136. díl) **16:15** Muzikanti, hrajte **16:45** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **17:10** Nebojte se! CSM 2017 **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **18:30** O Mlsálkovi (8. díl): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu **18:40** Sedmihlásky (83. díl): Stojíš kostelíček **18:45** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **19:00** Večeře u Slováků: svátek Křtu Páně [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (56. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 **0:30** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **0:45** Vatican magazine **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 1. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 **6:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:55** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **7:10** Čeští salesiáni v Bulharsku **7:25** Pohyby **8:05** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl) **9:35** Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc **11:10** Strání – obec pod Javorínou **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **13:10** Léta letí k andělům (36. díl): David Eben – muzikolog **13:35** Pouta na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **15:05** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci

vodního díla **15:25** Dopisy z rovníku **16:10** Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 **16:30** Pomoc, která se točí **16:55** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **18:00** V rukou Božích **18:30** O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný **18:40** Sedmihlásky (84. díl): Aj, co to hlásají **18:50** Dům ze skla? (17. díl) **20:00** Kulatý stůl [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: svátek Křtu Páně **22:30** Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy **0:05** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **0:15** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **0:40** Tam, kde již 10 let naplňují dny životem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 1. 2018

6:05 Klapka s ... (79. díl): Danuší a Pavlem Kubátovými **7:05** Blanchet **7:25** Léta letí k andělům (36. díl): David Eben – muzikolog **7:45** Exit 316 (28. díl): Podvod **8:05** Music4mation **8:30** Noeland (16. díl) **8:55** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **9:35** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **10:00** Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně z Baziliky sv. Petra v Římě [L] **11:35** Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Pod lampou **14:25** Vatican magazine **14:55** Večeře u Slováků: svátek Křtu Páně **15:20** Kouzlo štipškových varhan **15:35** Terra Santa news (275. díl): 3. 1. 2018 **16:00** U NÁS, aneb Od cimbálu o lidové kultuře (103. díl): Neseme vám tu novinu **17:20** Stíny nad Libavou **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:30** O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Řeckokatolický magazín (136. díl) **19:30** V souvislostech (211. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **21:00** Mezi pražci (64. díl): Leden 2018 [P] **21:45** Česká věda **22:05** Post Scriptum **22:20** Jak potkávat svět (56. díl) **23:40** Historie sklářství v Karlovině **0:05** Pouta na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:25** Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 1. 2018

6:05 Řeckokatolický magazín (136. díl) **6:20** Pro víta mundi (86. díl): P. Peter Krenický **7:00** Sekce pro mládež ČBK **7:30** Jak potkávat svět (56. díl) **8:55** Večeře u Slováků: svátek Křtu Páně **9:30** Mše svatá ze svátku Křtu Páně ze Sixtinské kaple, Vatikán [L] **11:20** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (50. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (211. díl) **12:40** Zpravodajské Noeviny (920. díl): 4. 1. 2018 **13:00** Terra Santa news (275. díl): 3. 1. 2018 **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **14:10** Muzikanti, hrajte **14:40** Strání – obec pod Javorínou **15:05** Papež František a jeho umění věst **16:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha **16:45** Ztracená ovečka **17:10** Mezi pražci (64. díl): Leden 2018 **18:00** Noeland (17. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) [P] **19:05** Music4mation **19:30** Exit 316 (29. díl): Rozvod [P] **20:00** Hyacinta – zázrak z Fatimy (1. díl) **20:45** Hyacinta – zázrak z Fatimy (2. díl) **21:35** V souvislostech (211. díl) **22:00** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **23:05** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **23:25** Don Rua – nástupce **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová – herečka a politička **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 24. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

2. čt.: Řim 16,25–27

Ev.: Lk 1,26–38

večer:

1. čt.: Iz 62,1–5

Ž 89(88),4–5.16–17.27+29

Odp.: 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

2. čt.: Sk 13,16–17.22–25

Ev.: Mt 1,1–25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1–3.5–6

Ž 96(95),1–2a.2b–3.11–12.13

Odp.: Lk 2,11 (*Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.*)

2. čt.: Tit 2,11–14

Ev.: Lk 2,1–14

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11–12

Ž 97(96),1+6.11–12

Odp.: *Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.*

2. čt.: Tit 3,4–7

Ev.: Lk 2,15–20

Pondělí 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

2. čt.: Žid 1,1–6

Ev.: Jan 1,1–18

Úterý 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8–10; 7,54–60

Ž 31(30),3cd–4.6+8ab.16bc–17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěříji svého ducha.*)

Ev.: Mt 10,17–22

Středa 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1–4

Ž 97(96),1–2.5–6.11–12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Jan 20,2–8

Čtvrtek 28. 12. – svátek sv. Mladětek

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2

Ž 124(123),2–3.4–5.7b–8

Odp.: 7a (*Naše duše vyvázla jako pták z pátčínkovy léčky.*)

Ev.: Mt 2,13–18

Pátek 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3–11

Ž 96(95),1–2a.2b–3.5b–6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22–35

Sobota 30. 12. – šestý den v oktávě Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12–17

Ž 96(95),7–8a.8b–9.10

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,36–40

Programové tipy TV LUX od 25. 12. 2017 do 31. 12. 2017

Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 25. 12. o 12:00 hod.: Urbi et orbi

Priamy prenos vianočného požehnanja pápeža Františka „Mesu a svetu“ z námestia Sv. Petra vo Vatikáne. Komentuje a tlmočí P. Marek Vaňuš SVD.

Utorok 26. 12. o 16:40 hod.: Život je krásny (film)

George Bailey je čestný a skromný občan, ktorý vedie malú rodinnú banku, napriek pokusom silného bankára zničiť ho. Na Štedrý večer náhle zmizne veľká suma peňazí, hrozí mu, že vina padne naňho. To by znamenalo nielen úpadok rodinnej banky, ale aj veľký škandál. A tak sa rozhodne spáchať samovraždu, ale keď sa to chystá urobiť, stane sa niečo mimoriadne...

Streda 27. 12. o 16:25 hod.: Vianočný koncert Poddukelského umeleckého ľudového súboru

Záznam z Humenného.

Štvrtok 28. 12. o 17:30 hod.: Hildegarda z Bingenu – Božie svetlo (dokument)

Porýnie je regiónom, ktorý dostal meno po majestátnej rieke Rýn. Práve tu sa narodila Hildegarda z Bingenu. Na svoju dobu bola veľmi vzdelanou ženou. Vynikala v hudbe, literatúre a teológii. Jej ve-

domosti o rastlinách a ich liečivých účinkoch presiahli svoju dobu a dnes sú jej mnohí vďační za vyličenie z chorôb.

Piatok 29. 12. o 12:55 hod.:

Ket sme prišli povinčovac (vianočný koncert)

Záznam vianočného koncertu s názvom „Ket sme prišli povinčovac – Vianoce s ľudovými hudbami východného Slovenska“ z Bardejova.

Sobota 30. 12. o 16:00 hod.: Barberbieni

Dobrodružný animovaný film o Paulínke – dcére prvého kapitána Švajčiarskej stráže vo Vatikáne a troch včielkach z kamenného erbú slávnej rodiny Barberbieni.

Nedeľa 31. 12. o 20:00 hod.:

Zvony od Panny Márie (film)

Otec Ó Malley sa stal školským kaplánom v Škole Panny Márie v chudobnom predmestí New Yorku. Deti miluje a rozumie si s nimi. Nezapadlo mu však, že komunikácia so školskými sestrami Notre Dame môže byť komplikovaná a ich názory na vedenie školy odlišné. Napokon si však nielen nájdu spoločnú reč, ale stanú sa aj svedkami neočakávaného zvratu. Veď sestry sa už dlho modlia za zázrak na záchranu školy.

Hanácký mužský sbor Rovina ve spolupráci s Maticí svatokopečkou, spolkem, zvou na **koncert FOLKLORNÍ VÁNOCE NA SVATÉM KOPEČKU**, který se koná **ve středu 27. prosince 2017 v 18.00 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Vystoupí Hanácký mužský sbor Rovina a jeho host Cimbálová muzika Soláň a tanečníci z Rožnova pod Radhoštěm. Zazní vánoční lidové písně a koledy z Hané i Valašska. Koncert živě přenáší Radio Proglas.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku PhDr. Radomira Malého s názvem POLSKÝ KATOLICISMUS V HISTORICKÉ PERSPEKTIVĚ**, která se bude konat **v úterý 2. ledna 2018 v 18 hodin** v sále 319, 3. patro, Český svaz vědecko-technických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. PROSINCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 12.		PO 25. 12.		ÚT 26. 12.		ST 27. 12.		ČT 28. 12.		PÁ 29. 12.		SO 30. 12.	
Antifona	122	131	154	167	1617	1832	1621	1836	1624	1840	154	167	154	167
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	154	167	1617	1833	1621	1837	1625	1840	154	167	154	167
Antifony	150	163	160	174	1618	1833	1621	1837	1625	1841	180	197	184	201
Žalmy	1137	1264	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	150	163	161	174	1618	1834	1622	1837	1625	1841	180	197	185	202
Antifona k Zach. kantiku	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1841	181	198	185	202
Prosby	150	163	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1842	181	198	185	202
Závěrečná modlitba	151	164	162	175	1619	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	185	203
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168
Antifony	124	133	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169
Žalmy	1142	1269	162	176	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	151	164	164	178	1619	1835	1623	1839	1627	1843	182	199	186	203
Závěrečná modlitba	151	164	164	179	1619	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	186	203
Nešpory:														
SO 23. 12.														
Hymnus	121	130	157	170	153	180	153	180	153	180	153	180	153	166
Antifony	114	123	157	170	165	180	165	180	165	180	165	180	169	185
Žalmy	1133	1259	157	171	165	181	165	181	165	181	165	181	1649	1866
Kr. čtení a zpěv	115	123	159	172	167	183	176	192	177	194	179	196	183	200
Ant. ke kant. P. M.	149	162	159	173	168	183	176	193	178	194	179	196	183	200
Prosby	115	123	159	173	168	183	176	193	178	195	179	196	183	200
Záv. modlitba	151	164	160	174	168	184	177	194	178	195	180	197	181	198
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Pondelok 1. 1. o 9:05 hod.: Ako lesodo prišiel na svet (animovaný príbeh)

Príbeh sa odohráva v zaslúbennej zemi na košatom strome na brehu jazera. Strom obýva veľmi rôznorodá skupina vtáčích priateľov, ale jedno majú spoločné: odkedy stretli holúbka lesoda, ich životy sa navždy zmenili. Vo vianočnom príbehu majú vtáčky plné krídla práce. Pripravujú oslavu pre lesoda a popritom sa dozvedia, ako tento ich tajomný a láskavý priateľ prišiel na ich vtáčí svet.

Utorok 2. 1. o 16:55 hod.: Slovo v obraze (Bohorodička)

Maliar inšpirovaný Svätým písmom, kontemplatívna sestra a jej čistá poézia, zamyslenia benediktínskeho mnícha zo Sampora...

Streda 3. 1. o 20:30 hod.:
Hudobné pódium – Vianočný koncert

Záznam z benefičného koncertu Lucie Bílej a hosta Martina Šafárika.

Štvrtok 4. 1. o 16:30 hod.: Kulmenie
(o. Jozef Kováčik: Vianočné Kulmenie)

Tajomstvo radosti sa v rôznych podobách prejavuje aj v inšpirá-

cií filmových tvorcov. Vo vianočnom vydaní Kulmenia prinášame vzácný filmový klenot „Život je krásny“ z roku 1946 a animované spracovanie známeho diela Charlesa Dickensa Vianočná koléda z roku 2009.

Piatok 5. 1. o 18:35 hod.: Starý zákon (Noe)

Animované biblické príbehy Starého zákona.

Sobota 6. 1. o 20:30 hod.: Jozef / Biblia (film)

Filmové rozprávanie o dramatickom osude Jakubovho najmilovanejšieho syna Jozefa, ktorého jeho bratia, zožieraný závisťou, predali do otroctva. Otcova láska a žiarlivosť bratov zasadili do Jozefovho života kamene neľahkého údely, nad ktorým sa ale aj vo chvíľach ťažkých skúšok vznášalo posolstvo nádeje.

Nedeľa 7. 1. o 9:00 hod.:
Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos na sviatok Kristu Krista Pána. Svätý Otec František počas bohoslužby udelí sviatosť krstu niekoľkým deťom v Sixtínskej kaplnke.

VÁNOCE V KATEDRÁLE 2017

Srdečne zveme na koncert, ktorý sa uskutoční na sviatok sv. Štěpána, v **úterý 26. 12. 2017 v 17 hodin v katedrále Svätého Duha v Hradci Králové**. Na programu je **Zpěv noci tajemně** Zdeňka Pololánika a **Vánoční kantáta** Luboše Fišera. Účinkuje katedrální sbor Cantores Gradecenses Hradec Králové, komorní sbor Severočeského filharmonického sboru Česká Lípa – Liberec a Harmonie východočeských filharmoniků pod uměleckým vedením Jiřího Bečky. Diriguje Josef Zadina. Vstupné dobrovolné.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
30. PROSINCE 2017 – 6. LEDNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 12.		PO 1. 1.		ÚT 2. 1.		ST 3. 1.		ČT 4. 1.		PÁ 5. 1.		SO 6. 1.			
Antifona	170	186	193	211	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	171	187	193	212	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248		
Antifony	171	187	195	213	843	946	858	963	874	979	890	997	233	255		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	172	188	195	213	1735	1954	208	228	211	232	215	236	233	255		
Antifona k Zach. kantiku	172	188	195	213	1275	1413	208	1415	212	232	215	236	233	256		
Prosby	172	188	195	214	1724	1943	209	228	212	232	215	236	233	256		
Závěrečná modlitba	173	189	196	214	1275	1414	209	1415	212	233	216	237	234	257		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	227	249		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	228	250		
Žalmy	818	919	1265	1403	849	953	863	968	879	985	895	1003	235	257		
Krátké čtení	173	190	196	215	206	226	209	229	213	233	216	237	237	259		
Závěrečná modlitba	173	189	196	214	206	225	209	229	212	233	216	237	234	257		
Nešpory:																
SO 30. 12.																
Hymnus	153	166	191	209	197	216	1736	1955	153	166	153	166	229	251	225	247
Antifony	169	185	192	210	198	216	853	957	868	973	884	990	230	252	238	260
Žalmy	1649	1866	1649	1866	1661	1878	853	957	868	973	884	990	230	252	238	261
Kr. čtení a zpěv	169	185	192	210	199	217	1737	1956	210	231	214	234	231	254	239	262
Ant. ke kant. P. M.	170	185	192	210	199	217	1276	1414	211	1415	214	235	232	254	240	263
Prosby	170	186	193	211	199	217	1731	1950	211	231	214	235	232	254	240	263
Záv. modlitba	173	189	196	214	196	214	1275	1414	209	1415	212	233	234	257	234	257
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení
Nedeľa 31. 12. – sviatok Sväté rodiny
Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a

(řec. 2–6.12–14)

Ž 128(127),1–2.3.4–5

 Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12–21

nebo:

1. čt.: Gn 15,1–6; 21,1–3

Ž 105(104),1–2.3–4.5–6.8–9

 Odp.: 7a.8a (*Hospodin sám je náš Bůh, pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

2. čt.: Žid 11,8.11–12.17–19

Ev.: Lk 2,22–40

večer:

1. čt.: Gn 1,14–18 nebo Nm 6,22–27

Ž 8,2a+4–5.6–7.8–9

 Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29–31

nebo Jak 4,13–15

Ev.: Mt 6,31–34 nebo Lk 12,35–40

Pondělí 1. 1. – slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

 Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a zehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Úterý 2. 1. – památka sv. Bazila Velikého a Řehoře Nazíanského

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

 Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19–28

Středa 3. 1. – nezávazná památka Nejsvětějšího Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

 Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29–34

Čtvrtek 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10

Ž 98(97),1.7–8.9

 Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35–42

Pátek 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

 Odp.: 1 (*Plešeje Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43–51

Sobota 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

 Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

BIBLICKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI OD 3 DO 8 LET

*Vypráví Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen • Ilustrace Petra Lefin
Přeložil Štěpán Sirovátka • Redakce Jindřich Sirovátka*

BABYLONSKÁ VĚŽ • PŘÍBĚH ZE STARÉHO ZÁKONA

Lidé už nechtějí bydlet dál ve stanech. Chtějí ploty, zdi a domy, které je ochrání před nepřáteli. Zapomněli, že Bůh jim dal k životu celou zemi. Místo toho se tlačí ve městě a stavějí obrovskou věž...

JEŽÍŠ A BARTIMAIOS • PŘÍBĚH Z NOVÉHO ZÁKONA

Bartimaios nemá ve svém životě na různých ustláno: Je žebrák a je slepý. Moc rád by se setkal s Ježíšem, protože slyšel, že Ježíš ho může uzdravit. Jednoho dne se mu naskytne velká příležitost.

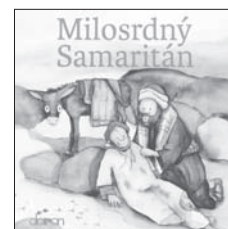
MALÝ MOJŽÍŠ • PŘÍBĚH ZE STARÉHO ZÁKONA

Boží lid musí v Egyptě trpět velikou nouzí. K tomu chce nový král ještě nechat pozabíjet všechny nově narozené chlapce Izraelitů. Jak má malý Mojžíš v této nebezpečné době přežít?

MILOSRDNÝ SAMARITÁN • PŘÍBĚH Z NOVÉHO ZÁKONA

Kdo pomůže člověku, kterého okradli lupiči? Příběh o soucitném cizinci, který ochotně pomůže bez dlouhého přemýšlení, je jádrem křesťanské tradice.

JONÁŠ A VELRYBA • PŘÍBĚH ZE STARÉHO ZÁKONA

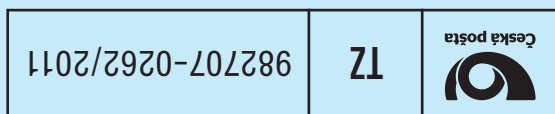
Jonáš prožívá ohromný strach, když dostane úkol od Boha: Má jít do Ninive a vyřídít tam lidem špatnou zprávu. Jonáš ale nechce. Nasedne na loď, aby se dostal co nejrychleji a co nejdál pryč. Vtom se na moři zvedne veliká bouře a loď hrozí, že se potopí...

*Jednotlivé knížечky ā 45 Kč.
Vydal Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 120x120 mm
Křídový papír, 24 stran*

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2018 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle č. 42.

Vánoční otevírací dobu prodejny na Dolním nám. najdete na našich webových stránkách.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc. Redakce: Sčítedaktor Mgr. Daniel Döhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.